

Het evangelie van Markus: les 8

Van Galilea naar Judea (8:31-10:52)

VIII Voorbereiding "De Zoon des mensen wordt overgeleverd ... en zij zullen Hem ter dood brengen en drie dagen na zijn dood zal Hij opstaan" (8:31-10:52)

8:31 En Hij begon hun te leren, dat de Zoon des mensen veel moest lijden, en verworpen worden door de ouderlingen, en overpriesters, en Schriftgeleerden, en gedood worden, en na drie dagen weer opstaan.

(vgl 17:22; 20:18. Mark 9:31; 10:33. Luk 9:22; 18:31; 24:7). "Van toen aan begon Jezus Christus zijn discipelen te tonen ..." Matt 16:21. Jezus begon zijn discipelen te leren dat het nodig was dat Hij veel moest lijden en verworpen moest worden. We weten dat Petrus dit ook leerde aan de mensen toen Hij zei "deze, naar de bepaalde raad en voorkennis van God uitgeleverd, hebt gij door de handen van wetteloze mensen aan het kruis genageld en gedood" Hand 2:23. Jezus leert Zijn discipelen vanwaar het lijden kwam, nl van de "de ouderlingen, en overpriesters, en Schriftgeleerden", de leiders van het Joodse volk. In Mark 14:43 en Matt 27:41 lezen we hoe zij actief deelnamen aan het veroorzaken van lijden. Zij waren het die Jezus verwierpen als vals en onwaardig. Jezus was niet de leider die zij wilden voor het volk. Jezus moest niet alleen lijden maar Hij moest ook gedood worden en na drie dagen weer opstaan. Dat de discipelen op dit moment nog geen aandacht schonken aan wat het betekende dat Hij uit de dood moest opstaan blijkt uit Joh 20:9 "want zij kenden de Schrift nog niet, dat Hij uit de doden moest opstaan". Dus hoewel ze de Schrift hadden gehoord en waren geleerd, begrepen ze het nog niet omdat ze er niet voldoende aandacht aan hadden geschonken.

8:32 En dit woord sprak Hij vrij uit; en Petrus, Hem tot Zich genomen hebbende, begon Hem te bestraffen

Jezus had eerder oppervlakkig en vaag over deze dingen gesproken, toen Hij bvb zei "Jezus antwoordde en zeide tot hen: Breekt deze tempel af en binnen drie dagen zal Ik hem doen herrijzen. De Joden dan zeiden: Zesenvestig jaren is over deze tempel gebouwd en Gij zult hem binnen drie dagen doen herrijzen? Maar Hij sprak van de tempel zijns lichaams. Toen Hij dan opgewekt was uit de doden, herinnerden zijn discipelen zich, dat Hij dit gezegd had, en zij geloofden de Schrift en het woord, dat Jezus gesproken had" Joh 2:19-22. (vgl Joh 3:14; 6:51; Matt 10:38; 12:38-40). Nu Jezus Zich vrij uitsprak over de moeilijke en pijnlijke tijd die voor Hem lag, begon Petrus Hem te bestraffen, zeggende "dat verhoede God, Here, dat zal U geenszins overkomen!" Matt 16:22. Petrus nam Jezus terzijde en begon Hem scherp te vermanen, di de les lezen, berispen. Petrus dacht waarschijnlijk dat Jezus mismoedig was geworden na Zijn rondreis in Galilea en daardoor pessimistische woorden uitsprak vanuit een depressieve geest. Op dit moment waren Jezus Woorden een steen des aanstoets en een rots der ergernis voor Petrus. Petrus bekeek de dingen vanuit zijn menselijke verstand dat verweven was met leugens van satan en niet vanuit en door het Woord van God. Petrus verliet het discipel zijn en nam de plaats van Jezus over om een leraar te zijn van de dingen waarvan hij op dat moment geen kennis van had (vgl 1 Tim 1:3-7). Hij liet zich leiden door gevoel en ongelooft.

8:33 Maar Hij, Zich omkerende, en Zijn discipelen aanzijnde, bestrafte Petrus, zeggende: Ga heen, achter Mij, satanas, want gij bedenkt niet de dingen, die Gods zijn, maar die der mensen zijn.

Jezus keerde Zich om en terwijl Hij naar Zijn discipelen keek, bestrafte Hij op Zijn beurt Petrus. Jezus stond Petrus woorden en houding tegen met de woorden "Ga weg, achter Mij, satan; gij zijt Mij een aanstoot, want gij zijt niet bedacht op de dingen Gods, maar op die der mensen" Matt 16:23. Jezus bestrafte Petrus voor Zijn eigen belang, want Petrus zijn gedrag was ongeestelijk en werelds. Jezus zegt hem "Ga heen, achter Mij, satanas". Het woord satan betekent tegenstander. Satan is hij die de mens tegenstaat in het bereiken van zijn doel, nl een leven hebben en onderhouden met God. Petrus moest begrijpen en leren dat wanneer hij deze gedachten bleef aanhangen hij het werk Gods zou tegenwerken. Petrus' verlangen belemmerde Gods Werk. Het was nodig dat Jezus zou lijden en sterven opdat daardoor het werk van de duivel zou verbroken worden (vgl Hebr 2:13-15). De duivel had dus een groot voordeel om Gods plan te doen mislukken. Petrus, in het navolgen van zijn menselijke gedachten en gevoelens diende daarmee de satan (vgl 2 Kor 2:10-11; 1 Kor 5:5; Rom 8:5-8). Jezus' bestraffing van Petrus was ingegeven door liefde, opdat hij tot andere, betere gedachten zou komen (Rom 12:3; 2 Kor 11:3; Jes 55:8-9). "Allen, die Ik liefheb, bestraf Ik en tuchtig Ik; wees dan ijverig en bekeer u" Opb 3:19.

8:34 En tot Zich geroepen hebbende de schare met Zijn discipelen, zeide Hij tot hen: Zo wie achter Mij wil

komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis op, en volge Mij.

Jezus gebruikt deze gelegenheid om de schare en Zijn discipelen een belangrijke les te leren, nl dat ieder mens die een volgeling van Jezus wil zijn zichzelf moet verloochenen, di zijn eigen gevoelens en eigen belangen vergeten. Zo had Jezus al eens gezegd “**wie zijn kruis niet opneemt en achter Mij gaat, is Mij niet waardig**” Matt 10:38 en “**wie niet zijn kruis draagt en achter Mij komt, kan mijn discipel niet zijn**” Luk 14:27. Een ieder die achter Jezus wil komen, dus een ieder die ervoor kiest om een volgeling van Jezus te worden (vgl Joh 1:11-13), moet zichzelf verloochenen om te kunnen wandelen in de voetstappen van Jezus (vgl Luk 9:57; 1 Petr 2:21; Gal 2:20). Dit betekent dat men bereid moet zijn om mensen, bezittingen en gedachten op te geven als deze in de weg staan om Christus te volgen. Wie dit niet kan of wil, kan geen discipel van Jezus zijn. Men moet bereid zijn om zijn kruis van lijden en zelfopoffering te dragen. Niet alleen wanneer het goed uitkomt, maar dagelijks. “**Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme dagelijks zijn kruis op en volge Mij**” Luk 9:23. (vgl Joh 12:23-26). Petrus, maar ook de anderen moesten leren dat het niet meer zijn wil was die belangrijk was, maar Gods Wil! Een volgeling van Jezus moet de last die het volgen van Christus met zich meebrengt gewillig dragen en de eigen vleeselijke begeerten nalaten (vgl Tit 2:12; Rom 8:36; 1 Kor 15:31). De egoïstische geest moet verdwijnen en de Geest van Christus moet in de plaats komen (Matt 20:28).

8:35 Want zo wie zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar zo wie zijn leven zal verliezen, om Mij nentwil, en om het Evangelie, die zal het behouden.

Zij die zullen proberen hun leven te behouden, di zij die niet achter Jezus willen komen door zelfverloochening en door hun kruis dagelijks op te nemen, zullen hun leven verliezen in de dag van het oordeel. Zij die zichzelf opgeven om Christus en Zijn evangelie te volgen zullen behouden worden, dit is de enige manier (2 Tim 2:11-13). Begrijpen we daarom ook Jezus' scherpe bestraffing van Petrus? Petrus' gedachten stonden zijn redding in de weg. Zij die denken dat het niet Gods Wil is dat er lijden is wanneer men Christus volgt, hebben niet begrepen waarom Jezus naar de aarde is gekomen (vgl 1 Petr 4:12-16; 2 Kor 12:10; 2 Tim 1:8).

8:36 Want wat zou het de mens baten zo hij de gehele wereld won, en aan zijn ziel schade leed?

Hier laat Jezus ons de waarde van een ziel zien, de waarde van jouw en mijn ziel. Wat nut heeft het als een mens alle macht, bezittingen en de plezieren van deze wereld heeft, maar schade lijdt aan zijn eigen ziel. Het winnen van de wereld gaat ten koste van een mens zijn eigen ziel (vgl Matt 10:28; Hebr 11:24-26). Zij die de wereld proberen te winnen en tegelijk beweren Christus te volgen, zijn zij die oppervlakkig en niet toegewijd zijn, je zal in hen een compromiserende geest vinden om het Woord van God niet ernstig te nemen. Bedenk ook dat Markus zijn evangelie schrijft aan de christenen die op dat moment zware vervolgingen ondergingen. Deze woorden gaven hen die aan het lijden waren hoop en waren een ergernis voor hen die de wereld probeerden te winnen. God heeft van de mens een levende ziel gemaakt, zij die hun ziel overgeven aan de begeerten van deze wereld zullen verloren gaan, zij die zich overgeven aan hun Schepper zullen behouden worden (Rom 1:25; 1 Petr 4:19).

8:37 Of wat zal een mens geven, tot lossing van zijn ziel?

De mens is vaak bereid een hoge prijs te betalen om een naar eigen inzichten goed leven te kunnen leiden. Een mens zijn ziel is van grote waarde om het te verlossen van het eeuwige verderf. God zelf kwam als mens om dit te verwezenlijken (1 Tim 2:5-6), wat kan een mens daar tegenover te stellen? Er is niets van wat de mens in deze wereld kan winnen, waardoor hij zijn ziel kan verlossen van het eeuwige vuur. Enkel het volgen van Jezus kan dat, gezien Hij de verlossing voor ons heeft tot stand gebracht (1 Petr 1:18-19; Psalm 49:7-8).

8:38 Want zo wie zich voor Mij en voor Mijn woorden zal geschaamd hebben, in dit overspelig en zondig geslacht, voor die zal Zich de Zoon des mensen ook schamen, wanneer Hij zal komen in de heerlijkheid van Zijn Vader, met de heilige engelen.

Wie zich in dit leven voor Jezus en Zijn woorden schaamt, voor die zal de Zoon des mensen zich ook schamen in de dag van het oordeel (Rom 1:16; Matt 16:24; Luk 21:27; 1 Tess 4:16; Opb 1:7). Wanneer Jezus wederkomt op de wolken (Hand 1:11), dan zal Hij komen met Zijn heilige engelen (vgl 2 Tess 2:7; Matt 13:41,49; 25:31; 7:21-23). Zo zegt Paulus “**indien wij volharden, zullen wij ook met Hem als koningen heersen; indien wij Hem zullen verloochenen, zal ook Hij ons verloochenen**” 2 Tim 2:12. Jezus zei “**Een ieder, die Mij belijden zal voor de mensen, hem zal ook de Zoon des mensen belijden voor de engelen Gods; maar wie Mij verloochenen zal voor de mensen, die zal verloochend worden voor de engelen Gods**” Luk 12:8-9. Het belijden van Christus houdt meer in dan enkel te zeggen en te geloven dat Jezus Heer is zoals sommigen proberen te concluderen uit teksten zoals Romeinen 10:9; 1 Joh 4:2-3,15. Want hoe zouden we Jezus onze Heer kunnen noemen als we niet doen wat Hij ons zegt? De wereld is zondig en overspelig door het gezag en de liefde van God niet te erkennen en door de wegen die God heeft vooropgesteld niet te bewandelen (Jak 4:4; Matt 16:4). “**Want de Zoon des mensen zal komen in de heerlijkheid zijns Vaders, met zijn engelen, en dan zal Hij een ieder vergelden naar zijn daden**” Matt 16:27.

9:1 En Hij zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, dat er sommigen zijn van hen, die hier staan, die de dood niet zullen

smaken, totdat zij zullen hebben gezien, dat het Koninkrijk Gods met kracht gekomen is.

“Voorwaar, Ik zeg u: Er zijn sommigen onder degenen, die hier staan, die de dood voorzeker niet zullen smaken, voordat zij de Zoon des mensen hebben zien komen in zijn koninklijke waardigheid” Matt 16:28. “Ik zeg u in waarheid, er zijn sommigen onder degenen die hier staan, welke voorzeker de dood niet zullen smaken, voordat zij het Koninkrijk Gods gezien hebben” Luk 9:27. Jezus zegt dat het Koninkrijk zou komen in de generatie van de Joden tot wie Hij deze woorden spreekt. Deze woorden sluiten dan ook aan bij het begin van het evangelie van Markus dat zegt “de tijd is vervuld en het Koninkrijk Gods is nabijgekomen” Mark 1:15. Het Koninkrijk zou met kracht komen, deze kracht is de uitstorting van de Heilige Geest (Hand 1:8). De Heilige Geest kwam op pinksterdag na de opstanding van Christus (Hand 2:1-4). Christus regeert sinds die tijd tot Zijn wederkomst als Koning in Zijn Koninkrijk (1 Kor 15:25; Opb 11:15; Joh 18:36; Hand 2:30-36; Fil 3:20; Kol 1:13; Hebr 1:1-13). Deze teksten leren ons dat het Koninkrijk niet nog moet worden gesticht in de toekomst, maar dat het bestaat en dat het hier op aarde is, nl de heerschappij van de wil van God in de mensen die zich gewillig en volledig aan Hem onderwerpen (Luk 17:20-21). Jezus is “het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt” Joh 1:29, het enige offer Gode welgevallig (Hebr 10:5-6)

9:2 En na zes dagen nam Jezus met Zich Petrus, en Jakobus, en Johannes, en bracht hen op een hoge berg ter zijde alleen; en Hij werd voor hen van gedaante veranderd.

Na zes dagen nam Jezus Petrus, Jakobus en Johannes met zich en trok Zich terug op een hoge berg om te bidden (Luk 9:28). Paulus noemt deze drie later steunpilaren (Gal 2:9), maar dit betekent niet op dat zij meer of beter waren dan de andere apostelen. Toen Jezus aan het bidden was veranderde Zijn gedaante voor hen. “En het geschiedde, terwijl Hij in het gebed was, dat het aanzien van zijn gelaat anders werd, en zijn kleding werd stralend wit” Luk 9:29. Toen Jezus naar de aarde kwam, heeft Hij Zijn Gode gelijk zijn afgelegd en heeft de gedaante van een dienstknecht aangenomen (Fil 2:5-11). Hij heeft zich geopenbaard in het vlees als een mens (1 Tim 3:16; Joh 1:14). Nadat Mozes 40 dagen op de berg met God was geweest, straalde de huid van zijn gelaat dat de mensen hem niet durfden naderen (Ex 34:29-35). Dit was een afspiegeling van Gods glorie. In het veranderen van Zijn gedaante laat Jezus Zijn ware aard zien, nl dat Hij van boven komt en slechts tijdelijk een lichaam van vlees heeft aangedaan (Hebr 1:3). Wie de Zoon kent, kent de Vader, wie de Zoon aanbidt, aanbidt de Vader. (vgl Joh 14:8-10)

9:3 En Zijn klederen werden blinkende, zeer wit als sneeuw, hoedanige geen voller op aarde zo wit maken kan.

“En zijn gedaante veranderde voor hun ogen en zijn gelaat straalde gelijk de zon en zijn klederen werden wit als het licht” Matt 17:2. Vgl Dan 7:9). Paulus zegt dat Jezus “ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt, naar de kracht, waarmede Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen” Fil 3:21 vgl 1 Joh 3:2. Dat deze gedaanteverandering slechts tijdelijk was op dit moment blijkt uit Matt 28:3, waar we zien dat Jezus na Zijn opstanding een verheerlijkt lichaam had (vgl Luk 24:39; Joh 20:19; Hand 26:12-15).

9:4 En van hen werd gezien Elía met Mozes, en zij spraken met Jezus.

Toen Jezus' gedaante veranderde zagen de 3 discipelen Elia en Mozes praten met Jezus. “Dezen, in heerlijkheid verschenen, spraken over zijn uitgang, die Hij te Jeruzalem zou volbrengen” Luk 9:31. Het feit dat Mozes en Elia met Jezus spraken leert ons dat er een bestaan is na ons tijdelijke aardse leven. Van Mozes weten we dat hij gestorven is, maar niemand weet waar zijn graf is (Deut 34:5-6). Van Elia weten we dat hij in een storm op een vurige wagen naar de hemel is gevoerd (2 Kon 2:11-13). Mozes was de gever van de wet (Joh 1:17) en Eliah was een zeer toegewijd profeet die de harten van Israel terug naar God wilde brengen (Luk 1:17).

9:5 En Petrus, antwoordende, zeide tot Jezus: Rabbi, het is goed, dat wij hier zijn, en laat ons drie tabernakelen maken, voor U een, en voor Mozes een, en voor Elía een.

Petrus, onder de indruk van het gebeuren stelde voor om drie tenten op te stellen voor Jezus, Mozes en Elia. “En Petrus en die met hem waren, werden door slaap overmand en, toen zij ontwaakten, zagen zij zijn heerlijkheid, en de twee mannen, die bij Hem stonden. En het geschiedde, toen dezen van Hem scheidden, dat Petrus tot Jezus zeide Meester, het is goed, dat wij hier zijn, laten wij drie tenten opslaan, voor U een, en voor Mozes een, en voor Elia een; want hij wist niet, wat hij zeide” Luk 9:32-33. Uit de volgende verzen blijkt dat Petrus in het spreken van deze woorden Jezus op gelijke hoogte van Mozes en Elia stelde.

9:6 Want hij wist niet, wat hij zeide; want zij waren zeer bevreesd.

Waarschijnlijk vermoeid zijnde van de reis naar de berg waren de discipelen in slaap gevallen en wakker geworden zijnde, zagen zij Jezus met Mozes en Elia praten. Onder de indruk van het gebeuren en gedreven door angst dacht hij niet na over wat hij zei.

9:7 En er kwam een wolk, die hen overschaduwde, en een stem kwam uit de wolk, zeggende: Deze is Mijn geliefde Zoon, hoort Hem!

“Terwijl hij nog sprak, zie, daar overschaduwde hen een lichtende wolk, en zie, een stem uit de wolk zeide: Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb; hoort naar Hem!” Matt 17:5. Vgl Jes 42:1; Deut 18:19. Petrus

zegt hier later over “Want wij zijn geen vernuftig gevonden verdichtsels nagevolgd, toen wij u de kracht en de komst van onze Here Jezus Christus hebben verkondigd, maar wij zijn ooggetuigen geweest van zijn majesteit. Want Hij heeft van God, de Vader, eer en heerlijkheid ontvangen, toen zulk een stem van de hoogwaardige heerlijkheid tot Hem kwam: Deze is mijn Zoon, mijn geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb. En deze stem hebben ook wij uit de hemel horen komen, toen wij met Hem op de heilige berg waren” 2 Petr 16-18. Jezus is nu de profeet en de wetgever. Hij de profeet waar Mozes over had geprofeteerd (Deut 18:18). Jezus is Diegene die over het hemelse spreekt en de middelaar van een nieuw verbond (Hebr 12:22-25; vgl Hebr 1:1; Hand 3:22-23). Dit nieuwe verbond heeft het oude vervangen.

9:8 En haastig rondom ziende, zagen zij niemand meer, dan Jezus alleen bij zich.

“Toen de discipelen dit hoorden, wierpen zij zich op hun aangezicht ter aarde en werden zeer bevreesd. En Jezus kwam bij hen, raakte hen aan en zeide: Staat op en weest niet bevreesd. Toen zij hun ogen opsloegen, zagen zij niemand dan Jezus alleen” Matt 17:6-8. Nadat God glorie en eer aan Jezus had gegeven om een onderscheid te maken tussen Jezus en Mozes en Elia (Hebr 3:5-6), verdween de wolk plots samen met Mozes en Elia. Deze oudtestamentische vertegenwoordigers keerden terug naar de geesteswereld. De discipelen zagen niemand meer dan Jezus alleen.

9:9 En toen zij van de berg afkwamen, gebood Hij hun, dat zij niemand verhalen zouden, wat zij gezien hadden, dan wanneer de Zoon des mensen uit de doden zou opgestaan zijn.

“En terwijl zij van de berg afdaalden, gebood Jezus hun, zeggende: Vertelt niemand dit gezicht, voordat de Zoon des mensen uit de doden is opgewekt” Matt 17:9. “En terwijl die stem klonk, bevond Jezus Zich alleen. En zij zwegen en verhaalden in die dagen aan niemand iets van hetgeen zij gezien hadden” Luk 9:36. De 3 discipelen mochten het aan niemand zeggen wat ze gezien hadden, ook niet aan hun mede-apostelen. Pas wanneer de Zoon des mensen uit de doden zou zijn opgestaan, mochten ze hierover spreken. De Schrift vertelt ons niet waarom Jezus dit bevel gaf, maar we lezen wel dat de drie discipelen hier gehoor aan hadden gegeven. Het leert ons wel dat de Here welbepaalde tijden had om waarheid publiek bekend te maken.

9:10 En zij behielden dit woord bij zichzelf, vragende onder elkander, wat het was, uit de doden opstaan.

Zes dagen voor de verheerlijking op de berg had Jezus ook al gezegd dat de Zoon des mensen uit de doden moest opstaan (Mark 8:31). Onder de indruk van het gebeuren op de berg vroegen Jakobus, Petrus en Johannes zich af wat dit betekende.

9:11 En zij vroegen Hem, zeggende: Waarom zeggen de Schriftgeleerden, dat Elía eerst komen moet?

Nadenkende over deze dingen, daarbij de Schrift in acht nemende, vroegen ze aan Jezus waarom dan de schriftgeleerden leerden dat Elia eerst moet komen. Zij verwachtten naar alle waarschijnlijkheid Elia die wanneer hij zou komen, alle dingen drastisch zou veranderen. En hier hadden zijn Elia gezien, maar hij was terug weggegaan. Dit had hen in verwarring gebracht (vgl Mal 4:5; Matt 11:14; Luk 1:17).

9:12 En Hij, antwoordende, zeide tot hen: Elía zal wel eerst komen, en alles weer oprichten; en het zal geschieden, gelijk geschreven is van de Zoon des mensen, dat Hij veel lijden zal en veracht worden.

Jezus zei “Elia zal wel komen en alles herstellen, maar Ik zeg u, dat Elia reeds gekomen is en zij hebben hem niet erkend, maar met hem gedaan al wat zij wilden. Zo zal ook de Zoon des mensen door hen moeten lijden. Toen begrepen de discipelen, dat Hij over Johannes de Doper tot hen gesproken had” Matt 17:11-13. Net zoals Jezus de Messiaanse David was die op Davids troon zou zitten en over Gods Koninkrijk zou gaan heersen (Ez 37:24; Hos 3:5; 2 Sam 7:12-13; Hand 2:30; Psa 89:3-4; 132:10-11), zo was Johannes de geestelijke Elia die de harten van de mensen zou voorbereiden op de komst van de Messias en Zijn koninkrijk (Mark 1:2-8). Sommige groeperingen hebben de vervulling van deze Schriftplaatsen niet geloofd en hebben in de 19de en in de 20ste eeuw voorspeld dat Elia en het koninkrijk zouden komen (oa Jehovas getuigen).

Verder zegt Jezus dat het ook zal geschieden gelijk er geschreven staat van de Zoon des mensen dat Hij veel moet lijden en veracht worden (vgl Psa 22:7; 69:10; Jes 50:6; 53:4; Dan 9:26; Luk 23:10-12;). Het voorspelde lijden was Hem nu gedurig voor de ogen.

9:13 Maar Ik zeg u, dat ook Elía gekomen is, en zij hebben hem gedaan al wat zij gewild hebben, gelijk van hem geschreven is.

Jezus zegt dat Elia IS gekomen en zij hebben met hem gedaan wat zij wilden zoals ook over hem was voorspeld, ze hebben hem ter dood gebracht. “Sinds de dagen van Johannes de Doper tot nu toe breekt het Koninkrijk der hemelen zich baan met geweld en geweldenaars grijpen ernaar. Want al de profeten en de wet hebben geprofeteerd tot Johannes toe; en indien gij het wilt aanvaarden: Hij is Elia, die komen zou” Matt 11:12-14 (lees ook Matt 11:2-10). Ze hebben met hem gedaan al wat zij wilden (Mark 6:14-28; Matt 14:3-11; Luk 3:19-20). Hoewel het niet duidelijk is naar welke Schriftplaatsen de verwijzing “gelijk van hem geschreven is” is, weten we wel dat Jezus hem meer dan een profeet noemde (Matt 11:9). Stefenus zei het volgende over de profeten “Wie van de profeten hebben uw vaders niet vervolgd? Zelfs hebben zij hen gedood, die geprofeteerd hebben van de komst van de Rechtvaardige, van wie gij nu

verraders en moordenaars geworden zijn” Hand 7:52. Het is ook waar dat Johannes zijn gelijke had gevonden in Herodias, zoals Elia dat had in Izebel (1 Kon 18-22).

9:14 En toen Hij bij de discipelen gekomen was, zag Hij een grote schare rondom hen, en enige Schriftgeleerden met hen twistende.

Toen Jezus en de drie discipelen “de volgende dag” (Luk 9: 37) van de berg afkwamen om zich bij de andere discipelen te voegen, zag Jezus dat er een grote schare rondom de andere discipelen stond. De Schriftgeleerden waren met hen aan het twisten. In Zijn afwezigheid hadden de Schriftgeleerden gebruik gemaakt van de zwakheid van de discipelen om hen in verwarring te brengen.

9:15 En terstond de gehele schare Hem ziende, werd verbaasd, en toelopende groetten zij Hem.

De plotse terugkeer van Jezus en de grote verwarring die er heerste, maakte dat de schare verbaasd was Jezus te zien en ze liepen Hem tegemoet. De schare was verheugd Jezus te zien en ze groetten Hem met respect.

9:16 En Hij vroeg de Schriftgeleerden: Wat twist gij met dezen?

Zich richtende tot de veroorzakers van de twist, vraagt Hij hen waarom ze aan het twisten waren. De grondtekst spreekt niet specifiek over ‘de Schriftgeleerden’, maar over ‘hun’. Hoewel ze tijd hadden om te antwoorden, was het de vader van de jongen die naar voren trad, gezien zijn zaak dit alles had veroorzaakt.

9:17 En een uit de schare, antwoordende, zeide: Meester, ik heb mijn zoon tot U gebracht, die een stomme geest heeft.

“En toen zij bij de schare gekomen waren, kwam iemand tot Hem, knielde voor Hem neder” Matt 17:14. “En zie, een man uit de schare riep, zeggende: Meester, ik smeed U naar mijn zoon om te zien, want hij is mijn enige” Luk 9:38. Deze man was gekomen naar waar hij gehoord had dat Jezus was, maar had enkel de negen discipelen gevonden, gezien Jezus op de berg was. Hij was gekomen met zijn enige zoon die een stomme geest had, implicerende dat hij een boze geest had die de jongen in bezit had genomen.

9:18 En waar hij hem ook aangrijpt, zo scheurt hij hem, en schuimt, en knerst met zijn tanden, en verdort; en ik heb Uw discipelen gezegd dat zij hem zouden uitwerpen, en zij hebben niet gekund.

De vader gaat verder met het beschrijven wat de boze geest met zijn zoon doet, nl hij doet hem stuip trekken, schuimen, knerstanden en hij putte hem volledig uit door de mishandeling. “Here, heb medelijden met mijn zoon, want hij is maanziek en hij is er slecht aan toe; want dikwijls valt hij in het vuur en dikwijls in het water” Matt 17:15. In afwezigheid van Jezus hadden Zijn discipelen geprobeerd de boze geest uit te drijven, maar ze hebben het niet gekund. “En ik heb uw discipelen gesmeekt hem uit te drijven en zij hebben het niet gekund” Luk 9:40. Hoewel Jezus hen de macht had gegeven over de boze geesten (Mark 3:15, 6:7), faalden de discipelen. Waarom? Een belangrijke les die we hieruit kunnen leren is dat we niet moeten handelen op een gebied waar we nog niet klaar zijn omdat we vol ongelof zitten. De afwezigheid van Jezus en de drie vooraanstaande discipelen had waarschijnlijk ongelof gebracht bij de negen andere.

9:19 En Hij antwoordde hem, en zeide: O ongelovig geslacht, hoe lang zal Ik nog bij u zijn, hoe lang zal Ik u nog verdragen? Brengt hem tot Mij.

Jezus antwoordde hem gezien hij degene was die het woord had genomen met de woorden “O, ongelovig en verkeerd geslacht, hoelang zal Ik nog bij u zijn? Hoelang zal Ik u nog verdragen?” Matt 17:17. (vgl Kol 3:13; Ef 4:2; 2 Petr 2:7). Dit voorval, nl het ongelof van de schare en het ongelof van Jezus’ discipelen, maakt dat Jezus hen allen vermaand omwille van hun ongelof. De generatie Israëlieten was traag van begrip om de Messias te herkennen. (Vgl Hebr 3:10-12; Deut 32:20; Num 14:11,22; Psalm 78:8). Voordat Jezus Zijn medelijden kon laten zien, moesten ze eerst weten waar het probleem lag. Terecht sprak Jezus deze woorden, Jezus legt Zijn vinger op de wonde! Jezus gebiedt om de jongen tot Hem te brengen.

9:20 En zij brachten hem tot Hem; en toen hij Hem zag, scheurde hem terstond de geest; en hij vallende op de aarde, wentelde zich al schuimende.

“En nog terwijl hij naderbij kwam, wierp de boze geest hem op de grond en deed hem stuip trekken” Luk 9:42. Toen ze de jongen bij Jezus brachten, deed de geest hem stuip trekken, op de grond vallen en schuimbekken.

9:21 En Hij vroeg zijn vader: Hoe lange tijd is het, dat hem dit overkomen is? En hij zeide: Van zijn kindsheid af.

Jezus vroeg de vader hoelang dit “de knaap” (Luk 9:42) al overkomt en hij antwoord “van zijn kindsheid af”.

9:22 En menigmaal heeft hij hem ook in het vuur en in het water geworpen, om hem te verderven; maar zo Gij iets kunt, wees met innerlijke ontferming over ons bewogen, en help ons.

De vader gaat verder te zeggen dat de geest er duidelijk op uit was om de jongen te verderven. Dan laat de vader zijn zwak geloof zien, hij zegt: “zo Gij iets kunt”. Ongetwijfeld waren de moeiten van de jongen, een grote en zware last voor heel de familie, hij doet dan ook beroep op Jezus’ barmhartigheid om hen te helpen.

9:23 En Jezus zeide tot hem: Zo gij kunt geloven, alle dingen zijn mogelijk voor hem, die gelooft.

Jezus gaat verder op de woorden van de vader, want het lag niet aan het feit als Jezus iets zou kunnen maar als de vader kon geloven in Jezus’ Majesteit. Jezus kon het, maar kon de vader het geloven? Alle dingen zijn mogelijk voor hem die gelooft! Wat een wonderbaarlijke woorden! Jezus was gewillig, maar was de man bereid zijn ongelof op te geven en om te geloven? Waarom worden zielen niet volledig genezen? Waarom worden zonden niet overwonnen? Waarom blijft er zwakheid? Wel, omdat trots, ego, liefde voor de wereld, lust, boosheid, ... niet worden gekruisigd. We moeten vertrouwen hebben in God en wanneer we vertrouwen hebben in Hem dan kan Hij ons helpen. Jezus kracht en werking in ons leven hangt volledig af van ons geloof en vertrouwen in Hem (vgl Hebr 11:6; Hand 14:9; 2 Kron 20:20).

9:24 En terstond de vader van het kind, roepende met tranen, zeide: Ik geloof, Heere! kom mijn ongelovigheid te hulp.

Na eerst hulp voor zijn zoon te hebben gevraagd, ziet de vader in dat het probleem bij hem lag, bij zijn ongelof. Het kleine geloof dat hij had doet hem wenen en uitroepen “Ik geloof, Heere! kom mijn ongelovigheid te hulp”. Hij vraagt Jezus kracht en genade zodat hij zijn vertrouwen volledig in Jezus kan stellen. Jezus vermaning had volbracht waartoe Hij het had uitgesproken, nl dat de man tot zichzelf kwam en zijn ongelof inzag opdat hij daardoor tot Jezus kon naderen. Wanneer ons geloof zwak is, moeten we net als deze man naar Jezus’ vermaning luisteren en onze smekingen tot Hem richten (vgl Hebr 5:7; 12:2).

9:25 En Jezus ziende, dat de schare gezamenlijk toeliep, bestrafte de onreine geest, zeggende tot hem: Gij stomme en dove geest! Ik beveel u, ga uit van hem, en kom niet meer in hem.

Het geroep van de vader en de hevige manifestatie van de boze geest trok veel aandacht zodat velen kwamen kijken. Jezus bestrafte de onreine geest en beval hem om van de jongen uit te gaan om er niet meer in te komen.

9:26 En hij, roepende en hem zeer scheurende, ging uit; en het kind werd als dood, alzo dat velen zeiden, dat het gestorven was.

De boze geest gehoorzaamt het bevel van Jezus met tegenzin en probeert de jongen te doden. Uitgeput van het gebeuren blijft het kind als voor dood liggen, waardoor velen dachten dat het kind was gestorven.

9:27 En Jezus, hem bij de hand grijpende, richtte hem op; en hij stond op.

“Maar Jezus bestrafte de onreine geest en Hij genas de knaap en gaf hem terug aan zijn vader” Luk 9:42. “En Jezus bestrafte hem en de boze geest ging van hem uit, en de knaap was genezen van dat ogenblik af” Matt 17:18. De reactie van de menigte was als volgt “En allen stonden verslagen over de majesteit Gods. Toen allen zich verwonderden over alles, wat Hij deed, zeide Hij tot zijn discipelen: Legt gij deze woorden in uw oren, want de Zoon des mensen zal overgeleverd worden in de handen der mensen. Maar zij begrepen dit woord niet en het was voor hen verborgen, zodat zij het niet verstonden. En zij durfden Hem niet naar dit woord vragen” Luk 9:43-45.

9:28 En toen Hij in huis gegaan was, vroegen Hem Zijn discipelen alleen: Waarom hebben wij hem niet kunnen uitwerpen?

Toen zij in een huis waren gegaan en alleen met Jezus waren vroegen Zijn discipelen Hem “Waarom hebben wij hem niet kunnen uitdrijven?” Matt 17:19. Ze waren verward en bezorgd over waarom ze niet in staat waren geweest om de boze geest uit te drijven, Jezus had hen immers macht gegeven over de boze geesten (Matt 10:1; Luk 9:1).

9:29 En Hij zeide tot hen: Dit geslacht kan nergens door uitgaan, dan door bidden en vasten.

“Hij zeide tot hen: Vanwege uw kleingeloof. Want voorwaar, Ik zeg u, indien gij een geloof hebt als een mosterdzaad, zult gij tot deze berg zeggen: Verplaats u van hier daarheen en hij zal zich verplaatsen en niets zal u onmogelijk zijn. Maar dit geslacht vaart niet uit dan door bidden en vasten” Matt 17:20-21. Geloof als een mosterdzaad is een klein geloof, maar als zij zo’n geloof zouden hebben gehad dan zouden zij met dat klein geloof een berg hebben verplaatst. Hoe klein moet hun geloof dan wel niet zijn geweest! Geloof wordt groot door bidden en vasten (vgl Ef 6:18; 2 Kor 6:5; 11:27). Daardoor laat een mens zien dat hij volledig op God vertrouwt en Hem nodig heeft.

9:30 En van daar weggaande, reisden zij door Galiléa; en Hij wilde niet, dat iemand het wist.

Vgl Matt 16:21; 17:22; 20:18; Mark 8:31; 10:33; Luk 9:22; 18:31; 24:7. Na de verheerlijking op de berg, en na de genezing van de eniggeboren zoon die bezeten was, reisden Jezus en Zijn discipelen door Galilea. Op de terugreis van Caesarea Filippi (Mark 8:27) naar Kapernaum (8:33), wilde Jezus niet dat er op dit moment nog meer ruchtbaarheid werd gegeven aan Hem gezien de tijd nog niet rijp was. Een eerder voorval doet ons dit beter begrijpen: “Zijn broeders dan zeiden tot Hem: Ga van hier en reis naar Judea, opdat ook uw discipelen uw werken aanschouwen, die Gij doet.

Want niemand doet iets in het verborgen en tracht tegelijk zelf de aandacht te trekken. Indien Gij zulke dingen doet, maak, dat Gij bekend wordt aan de wereld” Joh 7:3-4. Dit zeiden Jezus’s broers uit ongelof (Joh 7:5). Jezus antwoordde daarop “Mijn tijd is nog niet gekomen, maar uw tijd is steeds bereid. U kan de wereld niet haten, maar Mij haat zij, omdat Ik van haar getuig, dat haar werken boos zijn. Gaat gij op naar het feest; Ik ga niet op naar dit feest, omdat mijn tijd nog niet vervuld is” Joh 7:6-8. Vanaf Zijn reis naar de omgeving van Tyrus (Mark 7:24) behield Jezus een bepaalde terughoudendheid vanwege het ongelof van de mensen en omdat Hij Zijn aandacht wilde focussen op het lijden dat voor Hem lag zoals blijkt uit het volgende vers.

9:31 Want Hij leerde Zijn discipelen, en zeide tot hen: De Zoon des mensen zal overgeleverd worden in de handen der mensen, en zij zullen Hem doden, en gedood zijnde, zal Hij ten derden dage weer opstaan.

Jezus wilde Zijn discipelen voorbereiden op wat Hem te wachten stond, zonder gestoord te worden door de menigte. Voor een tweede maal sinds Petrus’ belijdenis in Caesarea dat Jezus de Christus is, kondigt Jezus Zijn lijden aan. “Terwijl zij samen in Galilea verkeerden, zeide Jezus tot hen: De Zoon des mensen zal overgeleverd worden in de handen der mensen” Matt 17:22. De meeste Nederlandse vertalingen zeggen “zal overgeleverd worden”, terwijl de grondtekst in dit vers zegt ‘is overgeleverd’. Het idee hierachter is dat het proces van overlevering reeds begonnen was. De kwade handelingen van mensen waren reeds hun boze plan aan het bewerken. Daarbij komt dan ook het feit dat Jezus door Zijn Vader in de handen van de mensen in gegeven om Zijn Wil te volbrengen: “deze, naar de bepaalde raad en voorkennis van God uitgeleverd, hebt gij door de handen van wetteloze mensen aan het kruis genageld en gedood” Hand 2:23. Dit was ook waar Jezus, Elia en Mozes op de berg over spraken (Luk 9:31). De mensen in wiens handen Jezus werd overgeleverd, zouden Hem doden en gedood zijnde zal Hij ten derde dagen weer opstaan. Door Gods kracht ZAL Jezus weer opstaan uit de dood (Joh 10:18). Jezus wilde dat ze goed luisterden naar deze woorden: “Legt gij deze woorden in uw oren” Luk 9:44. Matteus geeft de reactie van de discipelen weer “En zij werden zeer bedroefd” Matt 17:23. Jezus sprak deze woorden juist opdat ze niet bevreesd zouden zijn, dat ze zouden weten wat er zou komen.

9:32 Maar zij verstonden dat woord niet, en zij vreesden Hem te vragen.

De discipelen verstonden de woorden niet, waarschijnlijk omdat ze deze eenvoudige, makkelijk te begrijpen woorden, niet wilden aannemen. Ze konden niet begrijpen hoe Hij en de Messias kon zijn en toch ter dood worden gebracht. De zware bestraffing van Jezus naar Petrus (Mark 9:33) had hen allen het zwijgen opgelegd, ze durfden Jezus hierover niets te vragen. “Maar zij begrepen dit woord niet en het was voor hen verborgen, zodat zij het niet verstonden. En zij durfden Hem niet naar dit woord vragen” Luk 9:44. Jezus had hen ook pas hun ongelof verweten (Mark 9:19). Hun ongelof, vooringenomenheid, verkeerde gedachten en hardhorigheid hielden de betekenis van deze woorden verborgen.

9:33 En Hij kwam te Kapernaüm, en in het huis gekomen zijnde, vroeg Hij hun: Waarover hadt gij woorden onder elkander op de weg?

Aangekomen in Kapernaüm, dat als uitvalsbasis diende voor de bediening in Galilea, vraagt Jezus Zijn discipelen naar de woorden die ze met elkaar hadden op de weg naar Kapernaüm. Toen Jezus niet in hun directe nabijheid was, hadden ze met elkaar gediscuteerd over wie van hen de grootste zou zijn in het Koninkrijk der hemelen. “Er kwam ook een overlegging bij hen op, wie van hen de meeste was. Maar Jezus kende de overlegging van hun hart” Luk 9:46-47. Jezus doorzag de gedachten van hun hart, hetgeen enkel is weggelegd voor God (Jer 17:10). Vandaar dat Hij hen confronteert met deze vraag.

9:34 Doch zij zwegen; want zij waren onder elkander in woorden geweest op de weg, wie de meeste zou zijn.

Een plotse stilte overviel de discipelen en ze zwegen, want zij waren met elkaar in woorden geweest over wie de meeste zou zijn. Ni wie van hen zou de grootste zijn, wie zou de beste plaats krijgen, wie zou het belangrijkste zijn in het Koninkrijk der hemelen. Een discussie die zich op de avond dat Jezus werd overgeleverd, zou herhalen (Luk 22:24-20). Hieruit blijkt ook hoe vlug ze Jezus’ woorden over Zijn lijden waren vergeten en hoezeer hun gedachten waren afgedwaald naar vleeselijke, egoïstische gedachten. Jezus had hun jaloersheid en tweedracht blootgelegd.

9:35 En neergezeten zijnde, riep Hij de twaalven, en zeide tot hen: Indien iemand de eerste wil zijn, die zal de laatste van allen zijn, en aller dienaar.

De weg die leidt naar de hoogste plaats in het Koninkrijk der hemelen is de weg van nederigheid en zelfverloochening (Matt 20:27; 23:12). De bereidheid om zichzelf op te offeren en om een dienaar van allen te zijn, zelfs voor de minste van de discipelen, was de weg om de eerste te zijn. Zoals Paulus zegt “zonder zelfzucht of ijdel eerbejag; doch in ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf; en ieder lette niet slechts op zijn eigen belang, maar ieder lette ook op dat van anderen” Fil 2:3-4. Hij die de eerste wil zijn moet zichzelf laatste plaatsen en een dienaar van allen worden. (Vgl Luk 14:10; 18:14; Fil 2:5-8; Matt 20:25-28; 1 Tim 2:5-6; Jak 4:6).

9:36 En een kindeke nemende, stelde Hij dat midden onder hen, en omving het met Zijn armen, en zeide tot hen:

Jezus nam een kind als voorbeeld en plaatste het in het midden van de discipelen. Het kind vast nemende in Zijn armen

zei Jezus: “Voorwaar, Ik zeg u, wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan. Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het Koninkrijk der hemelen” Matt 18:3-4. Kinderen zijn in het algemeen vrij van hoogmoed, trots en eerzucht. Dit maakt hun ontvankelijk voor onderricht. Christenen moeten zoals de kinderen worden: in spreken en gedachten, in nederigheid en vrij van jaloezie (1 Kor 14:20), in ontvankelijkheid om Goddelijk gezag geleerd te worden (1 Kor 6:1), om zo tot geestelijke volwassenheid te komen. Niet kinderachtig, maar kinderlijk. De arrogantie van de discipelen stond in schril contrast met de nederigheid van een kind, zij dachten meer van zichzelf dan dat ze werkelijk waren en bedongen zich door zulk een gedrag de laatste plaats in het Koninkrijk der hemelen. Meer nog, wanneer zij zich niet zouden bekeren, zouden ze het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet kunnen binnengaan.

9:37 Zo wie een van de zodanige kinderkens zal ontvangen in Mijn Naam, die ontvangt Mij; en zo wie Mij zal ontvangen, die ontvangt Mij niet, maar Hem, Die Mij gezonden heeft.

“Een ieder, die dit kind ontvangt in mijn naam, ontvangt Mij: en een ieder, die Mij ontvangt, ontvangt Hem, die Mij gezonden heeft. Want wie onder u allen de minste is, die is groot” Luk 9:48. Wie iemand aanvaardt die zo klein, onschuldig en nederig is als het kind dat Jezus voor Zich stelt, en die dat doet in Naam van Jezus (op gezag van Jezus), die ontvangt Jezus zelf. Wanneer wij iemand ontvangen die is zoals Jezus, nl in de geest van Jezus, dan ontvangen wij Jezus. Wanneer wij zo iemand niet zouden ontvangen, dan zouden wij Jezus ook niet ontvangen. Jezus gaat zelfs verder door te zeggen dat wie Hem dan ontvangt, de Vader ontvangt. De Vader die Jezus gezonden heeft. “Wie u ontvangt, ontvangt Mij, en wie Mij ontvangt, ontvangt Hem, die Mij gezonden heeft. Wie een profeet ontvangt als profeet, zal het loon van een profeet ontvangen; en wie een rechtvaardige ontvangt als rechtvaardige, zal het loon van een rechtvaardige ontvangen. En wie een van deze kleinen, omdat hij een discipel is, ook maar een beker koud water te drinken geeft, voorwaar, Ik zeg u, zijn loon zal hem geenszins ontgaan” Matt 10:40-42.

9:38 En Johannes antwoordde Hem, zeggende: Meester! wij hebben een gezien, die de duivelen uitwierp in Uw Naam, welke ons niet volgt; en wij hebben het hem verboden, omdat hij ons niet volgt.

“Johannes antwoordde en zeide: Meester, wij hebben iemand in uw naam boze geesten zien uitdrijven en wij wilden het hem beletten, omdat hij niet met ons U volgt” Luk 9:49.

De opmerking van Jezus dat wie een klein kind ontvangt in Zijn Naam, Hem zelf ontvangt, had Johannes doen nadenken over een eerder voorval. De discipelen waren een man tegengekomen die duivelen uitwierp in Jezus' Naam, maar die niet samen met de twaalven Jezus volgde. Het was duidelijk voor de discipelen dat deze man werkelijk duivelen kon uitwerpen. We weten dat Jezus aan de zeventig deze kracht ook had gegeven om tekenen te doen (Luk 10:1,9). Maar de discipelen waren ontzet omdat deze man niet met 'hen' meeging. Hierom verboden ze hem om verder in Jezus' Naam boze geesten uit te werpen. Het was niet omdat deze man verkeerde dingen deed, of een verkeerde leer verkondigde, maar het was omdat deze man niet samen met hen handelde, dat ze hem hadden willen beletten. De grotere betekenis hiervan is dat mensen op de eerste plaats geen volgelingen van mensen moeten, maar van Jezus. Op de tweede plaats behoren mensen volgelingen te zijn van hen die Jezus navolgen. Door dit wel te doen zien we dat volgelingen elkaar gaan aanvallen en uitsluiten zonder reden en daardoor wordt Gods werk belemmerd (vgl Num 11:26-29).

9:39 Doch Jezus zeide: Verbiedt hem niet; want er is niemand, die een kracht doen zal in Mijn Naam, en haastig van Mij kwalijk zal kunnen spreken.

Jezus antwoordde om het hem niet te verbieden omdat hun motivatie om het te verbieden niet geoorloofd was. Want hij die deze wonderen en tekenen kon doen, zoals en om dezelfde reden dat Jezus deze deed, had deze kracht van God (vgl Hand 2:22; Hebr 2:1-4; 1 Kor 12:3). Zelfs al zou deze man Christus verkondigen, maar met een onzuivere bedoeling, dan nog mochten de discipelen zich verheugen in het feit dat Christus in waarheid werd gepredikt (vgl Fil 1:12-18). Jezus had Zijn discipelen al gewaarschuwd voor mensen die wonderen zouden doen in Jezus' Naam maar die duidelijk niet in opdracht van Jezus handelen (vgl Matt 7:21-23). Maar zij die in Naam van Jezus krachten deden zouden niet vlug kwaad van hem kunnen spreken. Maar al te vaak zien we de fout van Johannes zich herhalen dat christenen medechristenen gaan tegenwerken in het goede dat ze doen, alleen omdat ze geen samenwerking met hen hebben. Laten we deze woorden niet misbruiken om te gaan prediken dat iedereen zalig wordt in zijn eigen geloof, noch zijn deze woorden een rechtvaardiging voor hedendaagse valse gebedsgenezers die bedrieglijke tekenen en wonderen doen (2 Tess 2:9-15), want dat is niet wat we in deze verzen terugvinden.

9:40 Want wie tegen ons niet is, die is voor ons.

Er is geen neutraliteit, als je niet voor Jezus bent, dan ben je tegen hem. Als je niet tegen Jezus bent, dan ben je voor Hem. Er was geen aanleiding om te concluderen dat deze man tegen Jezus was, hij was oprecht en diende Christus naar waarheid en daarom moesten de discipelen hem behandelen als was hij voor Hem. Merk ook op dat Jezus hier niet impliceert dat iedereen maar op eigen houtje moet handelen, zo zegt hij elders “Wie met Mij niet is, die is tegen Mij en wie met Mij niet bijeenbrengt, die verstroot” Luk 11:23. Zij die zich onderwerpen aan het gezag van Christus en in Zijn Naam handelen, brengen bijeen. Dwz zij die naar waarheid en recht handelen en de wil van God navolgen (vgl Matt

9:41 Want zo wie u een beker water zal te drinken geven in Mijn Naam, omdat gij discipelen van Christus zijt, voorwaar zeg Ik u, hij zal zijn loon geenszins verliezen.

“Wie een profeet ontvangt als profeet, zal het loon van een profeet ontvangen; en wie een rechtvaardige ontvangt als rechtvaardige, zal het loon van een rechtvaardige ontvangen” Matt 10:41.

Jezus verwijst naar de gastvrijheid van hen die een discipel van Jezus ontvangen omdat deze een discipel is. Het loon zal zo iemand niet ontgaan (vgl Matt 25:35-40; Gal 6:10; Rom 12:13; 1 Tim 5:10; Hebr 13:1-3 – liefde voor vreemdelingen). Ook hier zou het een verdraaiing van de Schrift zijn om uit deze woorden te concluderen dat het voldoende is om een glas water te drinken te geven aan een gelovige om gered te worden.

9:42 En zo wie één van deze kleinen, die in Mij geloven, ergert, het ware hem beter, dat een molensteen om zijn hals gedaan was, en dat hij in de zee geworpen was.

Wie een struikelblok is voor een baby in Christus, dwz iemand die een pasbekeerde tot zonde verleidt, voor zo iemand zou het beter zijn dat hij met een molensteen rond zijn nek in de zee zou geworpen worden. Deze vreselijke menselijke straf staat in schril contrast tegenover de vreselijke straf die God zal brengen over wetteloze mensen. “Maar een ieder, die een dezer kleinen, die in Mij geloven, tot zonde verleidt, het zou beter voor hem zijn, dat een molensteen om zijn hals was gehangen en hij verzwolgen was in de diepte der zee. Wee de wereld om de verleidingen tot zonde. Want er moeten verleidingen komen, maar wee die mens, door wie de verleiding komt” Matt 18:6-7 vgl Luk 17:2.

9:43 En indien uw hand u ergert, houwt ze af; het is u beter verminkt tot het leven in te gaan, dan de twee handen hebbende, heen te gaan in de hel, in dat onuitblusselijk vuur;

“Indien uw hand of uw voet u tot zonde verleidt, houw hem af en werp hem weg. Het is beter voor u verminkt of kreupel ten leven in te gaan, dan met twee handen of twee voeten in het eeuwige vuur geworpen te worden” Matt 18:8. Vgl Deut 13:6-11. Jezus' woorden zijn duidelijk, doe het kwaad van u weg. Jezus verkondigt hier niet dat we maar allemaal onze handen moeten afhakken om zo het eeuwig leven te beërven. Hij had eerder al gezegd dat de boze daden van 's mensen eigen hart komen (Mark 7:18-23). Het gebruiken van deze gelijkenis laat zien hoe ernstig wij elke zonde moeten nemen en hoe belangrijk het is dat wij ons er zo vlug mogelijk van bekeren. Paulus zegt: “Dwaalt niet, God laat niet met Zich spotten. Want wat een mens zaait, zal hij ook oogsten. Want wie op de akker van zijn vlees zaait, zal uit zijn vlees verderf oogsten, maar wie op de akker van de Geest zaait, zal uit de Geest eeuwig leven oogsten. Laten wij niet moede worden goed te doen, want, wanneer het eenmaal tijd is, zullen wij oogsten, als wij niet verslappen” Gal 6:7-9. Het is daarom beter om verminkt het eeuwige leven in te gaan, dan met twee handen de hel in te gaan. Hel komt van het griekse woord 'gehenna'. Dit was oorspronkelijk het dal van Hinnom, ten zuiden van Jeruzalem, waar de afval en de dode dieren van de stad in geworpen en verbrand werden; een passend symbool voor de goddelozen en hun toekomstige straf. Jezus beschrijft de plaats gehenna als een onuitblusbaar vuur, waarmee hij wil duidelijk maken dat het een eeuwige straf en verderf zal zijn. Net zozeer als het leven in het hiernamaals eeuwig is, zo zal ook de straf zijn.

9:44 Waar hun worm niet sterft, en het vuur niet uitgeblust wordt.

Vgl met Jes 66:24 “Zij zullen uitgaan en de lijken aanschouwen der mannen, die van Mij afvallig geworden zijn; want hun worm zal niet sterven, en hun vuur zal niet uitdoven, en zij zullen voor al wat leeft een afgrijzen wezen”.

Jezus maakt een vergelijking met het dal van Hinnom, waar wormen en maden de karkassen opeten en waar het vuur niet uitgaat. Jezus gebruikt deze woorden om te laten zien dat de hel een vreselijke plaats is waar verloren zondaars naartoe zullen gaan, de poel die brandt van vuur en zwavel (vgl Matt 25:41,46; 2 Tess 1:7-9; Opb 14:11; 21:8).

9:45 En indien uw voet u ergert, houwt hem af; het is u beter kreupel tot het leven in te gaan, dan de twee voeten hebbende, geworpen te worden in de hel, in dat onuitblusselijk vuur;

Jezus zegt hetzelfde over de voet als wat Hij over de hand zei, zie commentaar op Markus 9:43.

9:46 Waar hun worm niet sterft, en het vuur niet uitgeblust wordt.

Zie commentaar op Markus 9:44

9:47 En indien uw oog u ergert, werpt het uit; het is u beter maar één oog hebbende, in het Koninkrijk Gods in te gaan, dan twee ogen hebbende, in het helse vuur geworpen te worden;

Jezus zegt hetzelfde over het oog als wat Hij over de hand en de voet zei, zie commentaar op Markus 9:43. In dit vers voegt Hij er aan toe ‘in het Koninkrijk Gods in te gaan’, hetgeen gelijk is aan het leven waarover Hij in vers 43 en 45 spreekt. Het Koninkrijk is het eeuwige Rijk in de hemelen, het nieuwe Jeruzalem (vgl 2 Petr 1:11; Matt 25:34; 1 Kor 6:9; 15:50; Gal 5:21). De stad waarvan God de bouwmeester is (Hebr 11:9-10), het rijk waarvan iemand bij de wedergeboorte (= onderdompeling in water) een burger van wordt (Fil 3:20; Kol 1:13) en de woonplaats waarnaar de mens Gods zijn pelgrimsreis voortzet tijdens zijn aards bestaan (2 Petr 3:13; Hebr 11:13-16).

9:48 Waar hun worm niet sterft, en het vuur niet uitgeblust wordt.

Zie commentaar op Markus 9:44

9:49 Want een ieder zal met vuur gezouten worden, en iedere offerande zal met zout gezouten worden.

Onder het oude verbond moest elk offer aan God gezouten worden (Lev 2:13) zodat het aangenaam voor God was. Paulus vermaant ons “met beroep op de barmhartigheden Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer: dit is uw redelijke eredienst. En wordt niet gelijkvormig aan deze wereld, maar wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken, opdat gij moogt erkennen wat de wil van God is, het goede, welgevallige en volkomene”. Het gevolg van zulk een houding is dat deze mens verzoeken en moeiten zal ervaren omdat hij met God rekening houdt (1 Petr 1:6-7; 4:12-14). Zij die dit lijden om Jezus' wil uit de weg gaan, dit zijn zij die niet bereid zijn om datgene dat tot zonde verleidt weg te doen uit hun leven, zullen het eeuwig leven niet beërven. Paulus zegt “Trouwens, allen, die in Christus Jezus godvruchtig willen leven, zullen vervolgd worden” 2 Tim 3:12.

9:50 Het zout is goed; maar indien het zout zouteloos wordt, waarmee zult gij dat smakelijk maken? Hebt zout in uzelf, en houdt vrede onder elkander.

Jezus zegt dat zout goed is (vgl 2 Kon 2:19-22) en dat alle discipelen zout in zichzelf moeten hebben. Wanneer de discipel zijn zout verliest, wanneer hij lijden om Gods Wil uit de weg gaat, hoe kan hij zichzelf dan aangenaam voor God maken? “Gij zijt het zout der aarde; indien nu het zout zijn kracht verliest, waarmede zal het gezouten worden? Het deugt nergens meer toe dan om weggegooid en door de mensen vertreden te worden” Matt 5:13. (vgl Luk 14:26-35). Wanneer de christen zijn volharding opgeeft en zijn vrijmoedigheid prijsgeeft, dan is er geen redding meer mogelijk voor hem (Hebr 10:35-39). “En gij zult door allen gehaat worden om mijns naams wil; maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden” Matt 10:22. Johannes zei “Let op uzelf, dat gij niet verliest wat wij verricht hebben, maar uw loon ten volle ontvangt. Een ieder, die verder gaat en niet blijft in de leer van Christus, heeft God niet; wie in die leer blijft, deze heeft zowel de Vader als de Zoon” 2 Joh 1:8-9. De mens Gods wordt vermaand zichzelf voor God te heiligen, wanneer hij dit nalaat zal hij God niet zien (Hebr 12:14-17). De levensheiliging en het houden van vrede onder elkander zijn Jezus' geboden aan Zijn discipelen naar aanleiding van Johannes opmerking over de man die in Zijn Naam boze geesten uitdreef.

10:1 En van daar opgestaan zijnde, ging Hij naar het gebied van Judéa, door de overzijde van de Jordaan; en de scharen kwamen weer samen bij Hem, en gelijk Hij gewoon was, leerde Hij hen weer.

Na ongeveer een 22 maanden te hebben geleerd in de streek van Galilea vertrok Hij vandaar om er niet meer terug te komen tot na Zijn dood (Matt 28:16-17; Joh 21:1). De schare vergaderde zich weer bij Jezus en naar gewoonte leerde Hij hen weer.

10:2 En de Farizeëen, tot Hem komende, vroegen Hem, of het een man geoorloofd is, zijn vrouw te verlaten, Hem verzoekende.

(Vgl Matt 5:31-32; 19:1-12; Luk 16:18; Rom 7:1-4; 1 Kor 7:10-11) De Farizeëen waren er niet op uit om te leren van Jezus, ze wilden Hem verzoeken met de vraag “Is het geoorloofd zijn vrouw weg te zenden om allerlei redenen?” Matt 19:3.

In de eerste eeuw waren de Joden onderverdeeld in verschillende secten. De bekendste zijn de Farizeëen, de Saduceëen en de Essenen, waarvan de Farizeëen de meest invloedrijkste waren. In de eerste eeuw waren er 2 scholen (gedachtegangen), nl de school van Shammai en de school van Hillel. Beide mannen waren tijdsgenoten in Jezus' tijd en zij hadden tegenovergestelde opvattingen over Deut 24:1-4 waar een man de toelating wordt gegeven om zijn vrouw weg te zenden “als hij haar geen genegenheid toedraagt, omdat hij iets onbehoorlijks aan haar gevonden heeft” Deut 24:1. De school van Shammai legde uit dat dit vers betekende “dat een man zijn vrouw niet mocht scheiden tenzij hij erachter was gekomen dat zij ontrouw was geweest”. De school van Hillel legde dit vers uit dat het verwees naar ‘alles wat onbehoorlijk is’, dus zeiden ze “dat een man zijn vrouw mocht scheiden als zij het eten had laten aanbranden”. De meest gangbare en algemeen aanvaarde uitlegging was die van de school van Hillel. In het antwoorden van deze vraag zou Jezus sowieso mensen voor het hoofd stoten, daarom ook dat deze vraag een verzoeking was.

Matteus lijkt meer het antwoord van Jezus te geven gericht aan mensen die bekend zijn met Gods Woord betreffende scheiding en hertrouwen maar die het verkeerd hadden geïnterpreteerd. Markus daarentegen lijkt zich meer te richten tot mensen die niet bekend zijn met Gods Woord betreffende scheiding en hertrouwen en daarom gaat Markus enkel in op de algemene regel, nl “Is het een man geoorloofd zijn vrouw weg te zenden?” Mark 10:2.

10:3 Maar Hij antwoordende, zeide tot hen: Wat heeft u Mozes geboden?

Jezus antwoordde met een wedervraag, nl “wat heeft Mozes u geboden?”. Door dit te doen wil Jezus dat ze zelf een antwoord geven op hun vraag.

10:4 En zij zeiden: Mozes heeft toegelaten een scheidbrief te schrijven, en haar te verlaten.

(vgl Deut 24:1-4. Jer 3:1-5-14; Mal 2:10-16). Uit hun antwoord blijkt dat ze wisten wat Jezus eerder had gezegd (zie

Matt 5:31-32) en dat ze aanstuurden op een conflict tussen Jezus' Woorden en de wet van Mozes. Hun antwoord was dat Mozes het had toegelaten om hun vrouw een scheidbrief te geven en haar te verlaten. Het Griekse Woord *apolo*, ook wel vertaald door 'wegzenden of verlaten' betekent 'de vrijheid geven, laten gaan, vrijlaten, loslaten, het huis uit sturen, verstoten'. Mozes had dit toegelaten, nl dat een man zijn vrouw een brief van scheiding kon schrijven zodat hij van haar kon scheiden, deze toelating was niet aan de vrouw gegeven. Deze scheidbrief was dan het bewijs dat hij haar niet meer als zijn vrouw beschouwde. Merk op dat Jezus vroeg wat Mozes had **geboden** en zij antwoorden met wat Mozes had **toegelaten**.

10:5 En Jezus, antwoordende, zeide tot hen: Vanwege de hardheid van uw harten heeft hij u dat gebod geschreven.

Jezus bevestigt dat Mozes deze regel heeft gegeven (zie Deut 24:1-4), maar Hij beschouwt Mozes' toelating niet als definitief en sluitend antwoord. Want het was vanwege het ongeestelijk gedrag en de rebelse houding van de Israëlieten dat Mozes hen een gebod had gegeven om echtscheiding te regelen. De mannen van Israel hadden hun harten erop gezet om hun vrouwen te scheiden en Mozes liet het toe vanwege hun hardheid van hart. Mozes beval hen nergens dat mannen hun vrouwen moesten scheiden, maar beval om in geval van scheiding een scheidbrief te schrijven. Verder verbood Mozes de mannen ook dat ze de vrouw waarvan ze zich hadden afgescheiden terug opnieuw tot vrouw zouden nemen (Deut 24:4). Mozes was geen voorstander van echtscheiding, maar probeerde de schade aan en het misbruik van de vrouw te beperken. Daarom liet hij het toe dat de gescheiden vrouw mocht hertrouwen (Deut 24:2-3). Een geestelijk persoon daarentegen zal niet tevreden zijn met een toelating gegeven vanwege ongelof en de hardheid van hart, maar zal altijd zoeken naar Gods ideaal!

De reden van 'iets onbehoorlijks' in Deut 24:1 lijkt een reden minder dan overspel te zijn want op overspel stond de doodstraf. "Wanneer een man betrapt wordt, terwijl hij gemeenschap heeft met een vrouw, die gehuwd is, dan zullen zij beiden sterven: de man, die met de vrouw gemeenschap gehad heeft, en ook de vrouw. Zo zult gij het kwaad uit Israel wegdoen" Deut 22:22.

10:6 Maar van het begin der schepping heeft ze God man en vrouw gemaakt.

(vgl Gen 1:27; 2:24; Mal 2:15) Israels hardheid van hart en Mozes' antwoord daarop staan in contrast met wat God bedoelde toen hij man en vrouw schiep, zo blijkt ook uit Matteus weergave "Mozes heeft u met het oog op de hardheid uwer harten toegestaan uw vrouwen weg te zenden, maar van den beginne is het zo niet geweest" Matt 19:8. Jezus gaat terug naar het begin waar God man en vrouw heeft gemaakt. Adam en Eva waren voor elkaar geschapen, dit sluit uit man-man, vrouw-vrouw, mens-dier, man-meerdere vrouwen, Gods Wil is één man voor één vrouw tot de dood hen zouden scheiden. Jezus was enkel geïnteresseerd in de originele bedoeling van het huwelijk door God ingesteld (vgl Ef 5:22-32). Zo zegt God in de tijd van de profeet Maleachi tegen Israel: "Weest dan op uw hoede voor uw hartstocht, en dat men niet ontrouw worde aan de vrouw zijner jeugd. Want Ik haat de echtscheiding, zegt de Here, de God van Israel, en dat men zijn gewaad met geweldpleging overdekt, zegt de Here der heerscharen. Daarom, weest op uw hoede voor uw hartstocht en weest niet ontrouw" Mal 2:15-16. De mens die God liefheeft zal nooit kiezen voor datgene dat God haat, nl echtscheiding.

10:7 Daarom zal een mens zijn vader en moeder verlaten, en zal zijn vrouw aanhangen;

Omdat de vrouw uit de man is genomen (Gen 2:23), daarom zal een mens zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen. De relatie tussen een man en zijn vrouw is belangrijker dan welke menselijke relatie dan ook. Aanhangen betekent 'verkleefd zijn aan, vastgelijmd, gehecht zijn aan'. Dus hoewel kinderen hun ouders moeten eren, komt de tijd dat ze hun ouders moeten achterlaten om zich aan een vrouw te hechten. Over deze huwelijksband zegt Paulus "Want de gehuwde vrouw is door de wet aan haar man gebonden, zolang deze leeft; wanneer echter de man sterft, is zij ontslagen van de wet, die haar aan die man bond" Romeinen 7:2 en "Een vrouw is gebonden, zolang haar man leeft; maar indien haar man is ontslapen, is zij vrij om te trouwen, met wie zij wil, mits in de Here" 1 Corinthhe 7:39.

10:8 En die twee zullen tot één vlees zijn, alzo dat zij niet meer twee zijn, maar één vlees.

De man en vrouw die zich aan elkaar hechten, zullen tot één vlees zijn. Dit is een verwijzing naar de sexuele gemeenschap tussen een man en zijn vrouw. Paulus gebruikt deze term ook voor de ongeoorloofde gemeenschap tussen een man en een hoer (1 Kor 6:16). De fysieke éénwording tussen een man en zijn vrouw staat voor het éénworden van 2 mensen op emotioneel, sociaal en geestelijk gebied. In het huwelijk is er geen sprake meer van twee, maar van één! Dat was en is nog steeds Gods instelling! Over de sexuele gemeenschap geeft Paulus richtlijnen in 1 Kor 7:1-9.

10:9 Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheid de mens niet.

Wat God dan heeft samengevoegd mag een mens niet scheiden. Scheiden is hier vertaald van het Griekse woord 'chorizo' en betekent 'zich afzonderen van, verlaten, vertrekken, weggaan, zich afscheiden van'. Wat God dmv de instelling van het huwelijk met elkaar heeft verbonden, mag een mens NIET scheiden. Paulus zegt hierover "Doch hun, die getrouwd zijn, beveel ik niet, maar de Here, dat een vrouw haar man niet mag verlaten (is dit toch gebeurd, dan moet zij ongehuwd blijven of zich met haar man verzoenen) en een man moet zijn vrouw niet verstoten" 1 Kor 7:10-11.

Ook onder het nieuwe verbond wordt een vrouw het recht niet gegeven om haar man te verlaten (chorizo), heeft zij dat toch gedaan dan moet zij ongehuwd blijven of zich met haar man verzoenen.

Rom 13:1-2 leert ons dat ieder mens zich moet onderwerpen aan de overheden die boven hen staan (vgl Tit 3:1; 1 Petr 2:13-14). Dus wanneer de overheid bepaalde richtlijnen hanteert die niet ingaan tegen Gods Wet, dan behoort de mens die te gehoorzamen. Dit betekent dat men de wetten van het land moet respecteren mbt het huwelijk voordat men van een huwelijk kan spreken. Het is niet voldoende om sexuele gemeenschap te hebben om van een huwelijk te spreken. Maar wanneer mensen een wettig (naar Gods maatstaven) huwelijk zijn aangegaan, naar het voorbeeld dat God ons heeft gegeven in de schepping, dan heeft de mens geen enkel recht om dat huwelijk te ontbinden. Toch zien we dat vele overheden Gods Wil hierin met de voeten treden door echtscheiding om de meest uiteenlopende redenen toe te laten en door mensen in de echt te verbinden die volgens Gods Wet niet met elkaar mogen gehuwd zijn. Dat wat God heeft samengevoegd mag de mens niet scheiden! Zij die sexuele gemeenschap hebben zonder huwelijk of zich in een ongeoorloofd huwelijk bevinden zullen het Koninkrijk Gods niet beërven (1 Kor 6:9-11). **“Het huwelijk zij in ere bij allen en het bed onbezoedeld, want hoereerders en echtbrekers zal God oordelen”** Hebr 13:4.

10:10 En in het huis vroegen Zijn discipelen Hem weer daarover.

Na de discussie met de Farizeën zijn de discipelen zwaar onder de indruk van hetgeen Jezus heeft gezegd dat ze Hem er opnieuw achter vragen toen ze met Hem alleen waren. Ook wat Jezus in Matteus 19:10-12 zegt, lijkt in de privé sfeer te zijn gesproken. De conclusie van Jezus' Woorden was zo ernstig, zorgwekkend en provocerend omdat de Joden al zolang het tegenovergestelde praktiseerden, dat de discipelen meer uitleg wilden.

10:11 En Hij zeide tot hen: Zo wie zijn vrouw verlaat, en een andere trouwt, die doet overspel tegen haar.

En Jezus geeft hun meer uitleg, nl de man die zijn vrouw verlaat en een andere trouwt die doet overspel tegen haar. Zolang deze man in dat tweede onwettige huwelijk blijft pleegt hij overspel. Lukas zegt hierover **“En ieder, die zijn vrouw wegzendt, en een andere trouwt, pleegt echtbreuk; en wie een vrouw, die door haar man weggezonden is, trouwt, pleegt echtbreuk”** Luk 16:18. Wanneer een man zijn vrouw wegzendt en een andere vrouw trouwt dan pleegt hij echtbreuk. Wie een vrouw trouwt die door haar man is weggezonden pleegt ook echtbreuk!

Noch een doop, noch een gebed om vergeving kunnen echtbreuk vergeven zolang men zich niet daarvan bekeert. Dwz dat men niet in een overspelig of onwettig huwelijk kan blijven leven als men God wil dienen. Net zozeer als een homo moet stoppen met zijn homofiele praktijken, zo moet een overspelige relatie of huwelijk worden gestopt vooraleer Gods vergeving kan geschieden. Hoe diepriest zijn de gevolgen niet voor mensen die Gods Wil altijd hebben genegeerd en hun eigen begeerten hebben nagevolgd. Het is daarom ook dat de discipelen zeggen **“Indien voor een man de zaak met zijn vrouw zo staat, is het niet raadzaam te trouwen. Doch Hij zeide tot hen: Niet allen vatten dit woord, alleen zij, aan wie het gegeven is. Er zijn immers gesnedenen, die zo uit de moederschoot geboren zijn, en er zijn gesnedenen, die door de mensen gesneden zijn, en er zijn gesnedenen, die zichzelf gesneden hebben, ter wille van het Koninkrijk der hemelen. Die het vatten kan, die vatte het”** Matt 19:10-12.

10:12 En indien een vrouw haar man zal verlaten, en met een andere trouwen, die doet overspel.

In de wet van Mozes was de toelating van echtscheiding enkel aan de man gegeven, niet aan de vrouw. Dus enkel de man kon een echtscheiding inzetten. De Romeinse wet daarentegen – merk op dat de mensen voor wie het evangelie van Markus werd geschreven Romeinse christenen waren (zie intro) – liet het toe dat vrouwen hun mannen konden scheiden. Daarom dat Jezus hier hetzelfde zegt over de vrouw nl elke vrouw die haar man zal verlaten en een andere trouwt die doet overspel. In 1 Kor 7:10-11 geeft Paulus weer wat een vrouw moet doen indien zij wel heeft gedaan wat zij niet mocht doen.

De uitzondering

In Matteus 19:1-9, tijdens de publieke discussie met de Joden, lijkt Jezus een uitzondering te geven voor de man. De vraag waar Jezus op antwoordt was de volgende **“Is het geoorloofd zijn vrouw weg te zenden om allerlei redenen?”** Matt 19:3. Jezus antwoordt hierop was **“Doch Ik zeg u: Wie zijn vrouw wegzendt om een andere reden dan hoerij en een andere trouwt, pleegt echtbreuk”** Matt 19:9. De reactie van de discipelen hierop was **“Indien voor een man de zaak met zijn vrouw zo staat, is het niet raadzaam te trouwen”** Matt 19:10.

Jezus had eerder al eens gezegd tegen de Joden dat ontucht de enige reden was dat een man zijn vrouw mocht wegzenden (Matt 5:31-32). Elke andere reden maakt dat de man echtbreuk met zijn vrouw pleegt en wie een weggezonden vrouw trouwt, die pleegt ook echtbreuk. In Matt 19:9 zegt Jezus dat wie zijn vrouw wegzendt om een andere reden dan hoerij en een andere trouwt, echtbreuk pleegt. Dus ook het hertrouwen na het wegzenden om een andere reden dan hoerij resulteert in echtbreuk. Er is veel controverse over dit vers. Sommigen beweren dat de uitzondering van Matteus 19:9 geeft op een tweede huwelijk en ze zeggen daarbij dat ook de vrouw haar man mag wegzenden in geval van hoerij. Deze schrijver gelooft dat de uitzondering van Matt 19:9 enkel aan de man is gegeven en dat de man er beter voor kan kiezen om alleen te blijven of zich te verzoenen met zijn vrouw in geval van hoerij. Dat is het voorbeeld wat God ons heeft gegeven in Jeremia 3:1,6-11.

De reden waarom deze schrijver gelooft dat een vrouw geen recht heeft om haar man weg te zenden, is omdat in de scheppingsorde en door de zondeval God de vrouw onder de man heeft geplaatst (Gen 3:16; Ef 5:23; 1 Kor 11:3,8-12).

Niet dat een vrouw minderwaardig is dan de man (vgl Gal 3:26-28), maar Paulus gebiedt wel “Een vrouw moet zich rustig, in alle onderdanigheid, laten onderrichten, maar ik sta niet toe, dat een vrouw onderricht geeft of gezag over de man heeft; zij moet zich rustig houden. Want eerst is Adam geformeerd, en daarna Eva. En Adam heeft zich niet laten verleiden, maar de vrouw is door de verleiding in overtreding gevallen; doch zij zal behouden worden, kinderen ter wereld brengende, indien zij blijft in geloof, liefde en heiliging, met ingetogenheid” 1 Tim 2:11-15. Een vrouw mag geen gezag uitoefenen over de man, zij moet zich onderwerpen aan de man. Als we enkel bij de Schrift blijven dan kunnen we nooit concluderen dat de uitzondering gegeven in Matteus 19:9 automatisch ook voor de vrouw geldt. De context laat deze gedachte niet toe!

Sommigen gaan ook uit elkaar om allerlei redenen (het gaat niet, financiële problemen, ...) ongeacht wat er in 1 Kor 7:3-6 staat en wachten dan af totdat de partner een relatie begint met een ander wegens het gemis aan zelfbeheersing. Op basis van die ongeoorloofde relatie scheiden ze dan onder het mom van hoererij, maar dat was helemaal niet de reden waarom ze uit elkaar zijn gegaan! Men wacht gewoon af wie het eerst overspel pleegt nadat men uit elkaar is gegaan, maar dit is een pure verdraaiing van de Schrift.

10:13 En zij brachten kinderkens tot Hem, opdat Hij ze aanraken zou; en de discipelen bestraffen hen, die ze tot Hem brachten.

Matt 9:13-15; Luk 18:15-17. Deze ouders, de goedheid en vroomheid van Jezus kennende, brachten hun kinderen tot Hem opdat Hij ze zou aanraken. Het Griekse woord paidion wordt gebruikt voor zuigelingen en kinderen tot ongeveer 7 jaar. Matteus zegt “Toen werden kinderen tot Hem gebracht, opdat Hij hun de handen zou opleggen en bidden” Matt 19:13. Het voorbeeld van Jacob (Israel) leert ons dat dit gebruikelijk was om een zegen te geven (Gen 48:8-20; vgl Hand 6:6; 13:1-3). Deze handoplegging is niet te verwarren met de handoplegging van de apostelen die de gave bezaten om door handoplegging gaven van de geest door te geven (vgl Hand 8:14-19; 19:6).

De discipelen, waarschijnlijk nog met hun gedachten bij de zware materie van echtscheiding, waren verveeld met het feit dat ze naar hun gevoelens Jezus lastig vielen met het brengen van kleine kinderen tot Hem. Hier valt een belangrijke les uit te leren dat we niet onze prioriteiten verkeerd stellen wanneer we met zwaarwichtige geloofsonderwerpen bezig zijn.

10:14 Maar Jezus, dat ziende, nam het zeer kwalijk, en zeide tot hen: Laat de kinderkens tot Mij komen, en verhindert ze niet; want derzulken is het Koninkrijk Gods.

Toen Jezus zag dat de discipelen het verhinderden dat de kinderen tot Hem kwamen, nam Hij het Zijn discipelen zeer kwalijk (vgl Ef 4:26). De bestraffing door de discipelen was onterecht en verkeerd. Jezus zegt “Laat de kinderkens tot Mij komen, en verhindert ze niet; want derzulken is het Koninkrijk Gods”. De kinderen mochten in geen enkel geval gehinderd worden om tot bij Jezus te komen. Nederigheid, onschuld, zuiverheid en simpel vertrouwen zijn eigenschappen die kinderen bezitten die noodzakelijk zijn voor burgers van Gods Koninkrijk. Zo zegt Petrus “verlangt als pasgeboren kinderen naar de redelijke, onvervalste melk, opdat gij daardoor moogt opwassen tot zaligheid” 1 Petr 2:2 (vgl Psalm 131:2; 1 Kor 14:20; Opb 14:5). Merk ook op dat Jezus' Woorden de leer van de erfzonde ontcrachten. Als kinderen geboren worden als zondaren, dan zegt Jezus dat wij zondaren moeten worden om het Koninkrijk Gods te beërven. Kleine kinderen kennen geen onderscheid tussen goed en kwaad en zijn dus onschuldig aan zonden (Deut 1:34-39; Rom 9:11; Jer 19:2-6). De geestelijke gevolgen van zonden niet worden doorgegeven van vader op zoon, maar alleen zullen rusten op de zondaar zelf (Ez 18:1-4, 19-20; Jer 32:29-30; Ex 32:30-33). Zonde is iets wat een mens doet en niet wat men erft, God heeft de mens immers recht gemaakt (1 Joh 3:4 Pred 7:29). Het zijn niet de zonden van Adam die een mens van God scheiden, maar zijn persoonlijke zonden (Jes 59:1-2; Ef 2:1). Daarom leert de bijbel ook dat een mens zal geoordeeld worden naar zijn eigen daden (Rom 2:6; 1 Petr 1:17; 2 Kor 5:10). Ook Paulus zegt dat hij pas geestelijk begon te sterven toen hij zondigde (Rom 7:9-11; vgl Ez 28:15).

De kinderen van iemand die gelovig wordt wanneer in een huwelijk, zijn heilig voor God zo zegt Paulus in 1 Kor 7:14 (vgl Ex 34:16; Deut 7:3-4; Joz 34:12; Ezra 9:1-15 en Neh 13:23-31). 1 Kor 7:14 gaat niet over gelovigen die ondanks het nieuwtestamentisch verbod (2 Kor 7:14-18), toch een huwelijk zijn aangegaan met een ongelovige. Onder het oude testament moesten zij die een gemengd huwelijk waren aangegaan ondanks het verbod van God hun vrouw en hun kinderen verstoten. Dit was voor sommigen in Korinthe een probleem gezien zij christen waren geworden terwijl ze gehuwd waren. Paulus zegt dat dezen onder het nieuwe testament hun ongelovige partners niet mochten verstoten. Zowel de ongelovige partner als kinderen waren geheiligd in de gelovige. Dit betekent niet dat ze behouden waren, maar dat hun familiale relatie tov gelovige geoorloofd was.

10:15 Voorwaar zeg Ik u: Zo wie het Koninkrijk Gods niet ontvangt, gelijk een kindeke, die zal in het geenszins ingaan.

Wie het Koninkrijk Gods niet ontvangt als een kind, zal het niet kunnen ingaan. Het Koninkrijk Gods op aarde is Gods heerschappij dmv de waarheid in de harten van goede en eerlijke mensen (vgl Luk 8:15). Een mens kan het Koninkrijk ingaan door het woord der waarheid te omarmen (vgl Joh 3:3-5; 1 Petr 1:22-25; Jac 1:18). Dit kan door net als een kind een vertrouwend geloof, snelle bekering, mildheid, nederigheid, klaar om te gehoorzamen, bereidheid om geleid te worden. Spijtig genoeg falen veel ouders vandaag de dag om hun kinderen zo op te voeden (Ef 6:1-4; Kol 3:20-21),

waardoor dit beeld van kinderen niet meer vanzelfsprekend is.

10:16 En Hij omving ze met Zijn armen, en de handen op hen gelegd hebbende, zegende Hij ze.

En Jezus, om Zijn Woorden kracht bij te zetten door het voorbeeld, omarmde de kinderen, legde hen de handen op en zegende ze.

10:17 En toen Hij uitging op de weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vroeg Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?

“En zie, iemand kwam tot Hem en zeide: Meester, wat voor goed moet ik doen om het eeuwige leven te verwerven?” Mat 19:16. Deze jongeling (Matt 19:20) was een hooggeplaatst persoon (Luk 18:18). Hij bezat dus een positie van aanzien. Deze man kwam met een bepaald ongeduld en met eerbied tot Jezus want hij knielde voor Hem neer. Hij stelde zichzelf de vraag die velen vandaag niet meer stellen, nl wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven. Merk op dat hij vraagt wat hijzelf moet doen, di uitvoeren, om het eeuwig leven in bezit te mogen nemen. Dus hoewel hij veel aardse bezittingen had, had zijn ziel in hem nog geen vrede gevonden. De gevangenisbewaarder stelde dezelfde vraag aan Paulus en hij werd in diezelfde nacht gedoopt nadat Paulus hem het evangelie had gepredikt (Hand 16:27-34). Om het eeuwig leven te beërven is er een deel dat God moet doen en een deel dat de mens moet doen, nl het evangelie horen, zich bekeren met berouw; geloven, belijden, zich laten dopen en trouw blijven tot de dood.

10:18 En Jezus zeide tot hem: Wat noemt gij Mij goed? Niemand is goed, dan Eén, namelijk God.

Jezus had eerder al duidelijk gemaakt dat hij Gode gelijk was (Mark 2:9-12; 4:39-41). Dus is het onschriftuurlijk om uit deze woorden te concluderen dat Jezus zijn Gode gelijk zijn zou ontkennen (vgl Fil 2:5-8). De reden waarom Hij deze woorden spreekt is omdat Jezus niet de eer van mensen zocht (vgl Joh 5:30-34; 41-44, 17:3-5) en in Zijn gedaante als mens is Hij Zijn vader gehoorzaam geweest tot de kruisdood.

10:19 Gij weet de geboden: Gij zult geen overspel doen; gij zult niet doden; gij zult niet stelen; gij zult geen valse getuigenis geven; gij zult niemand te kort doen; eer uw vader en moeder.

Vgl Ex 20:12-17; 21:12. Deut 5:17. Rom 13:9.

Als antwoord op de vraag ‘wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven’ verwijst Jezus naar de enkele geboden van Mozes’ wet, waaraan de jongeling nog steeds onderhevig was zolang Jezus’ nog niet was gestorven (vgl Hebr 9:16-17).

Het plegen van overspel was een sexuele zonde die betrekking had op het huwelijksverbond tussen een man en zijn vrouw. Het niet doden is het gebod dat de mens niet toelaat om het leven van een ander mens te nemen zonder Gods goedkeuring (vgl “Wie des mensen bloed vergiet, diens bloed zal door de mens vergoten worden, want naar het beeld Gods heeft Hij de mens gemaakt” Gen 9:6). Het gebod om geen vals getuigenis te geven, verbiedt de mens om een leugenachtige verklaring te geven. Het niemand tekort doen is een gebod dat niet in de 10 geboden staat, maar wel terug te vinden is in Mozes’ wet (Lev 19:13; Ex 21:14-15), we zouden ook kunnen zeggen dat het afpersen van de naaste gelinkt is aan het gebod om niets van de naaste te begeren. Eer uw vader en uw moeder is het gebod om eerbied en ontzag te hebben voor de ouders en de daden daar tegenover te stellen die daarvan getuigen.

10:20 Doch hij, antwoordende, zeide tot Hem: Meester! al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jonkheid af.

Als antwoord op Jezus’ woorden zegt hij dat hij al deze dingen van kindsbeen af had onderhouden. Maar ondanks hij een goed moreel leven had geleid tot dan toe, was hij er toch nog niet van overtuigd of hij het eeuwig leven wel zou mogen beërven, er ontbrak hem nog iets. Vgl de toewijding van deze jongeman met het geloof van Timoteus (2 Tim 2:5; 3:15; 1Tim 2:5; Fil 2:19-22; Deut 6:4-9)

10:21 En Jezus, hem aanziende, beminde hem, en zeide tot hem: Een ding ontbreekt u; ga heen, verkoop alles, wat gij hebt, en geef het de armen, en gij zult een schat hebben in de hemel; en kom herwaarts, neem het kruis op, en volg Mij.

Vgl Matt 6:19. Luk 12:33. 1 Tim 6:17. Jezus’ hart werd bewogen door de eerlijkheid en de toewijding van de jongeman, Hij beminde hem daarvoor. Jezus die weet wat er in des mensen hart is (Joh 2:25) en die de diepten van de harten doorzoekt (Opb 2:23), zag dat er nog één ding ontbrak in het leven van deze jongeman. Er was iets wat de jongeman niet deed waardoor hij het eeuwig leven niet waardig werd gekeurd. Wilde hij volmaakt zijn (Matt 19:21) moest hij alles wat hij had verkopen, di hij moest zich volledig afkeren van zijn aardse bezittingen om het aan de armen te geven. Dat zou hem de een schat in de hemel opbrengen. Dit is de boodschap die Christus ons bracht, nl zelfontkenning en zelfopoffering voor het goed van anderen. Ware godsdienst, ware liefde voor God, geeft zichzelf op en dient niet meer ‘ik’, maar de ander. Een hart dat is gericht op het aardse is niet geschikt voor het hemelse. Jezus gebiedt de jongeman op de eerste plaats afstand te nemen van zijn aardse goederen en te verdelen onder de armen, om daarna zijn kruis op te nemen en Jezus te volgen. Dus de beproeving voor deze jongeman bestaat erin of hij bereid is alles op te geven om Jezus te volgen. Zijn wij bereid op te geven wat ons eeuwig leven in de weg staat, ons werk, onze status, ons plezier, goddeloze vrienden, afvallige christenen, ...? De christen doet wat hij doet omdat hij uitkijkt naar de

beloning die in de hemel is (Matt 5:10-12). Had deze gelovige jongeman het geloof om God lief te hebben boven alles of had hij zijn afgod lief boven de Almachtige?

10:22 Maar hij, treurig geworden zijnde over dat woord, ging bedroefd weg; want hij had vele goederen.

De jongeman werd treurig bij het horen van het Woord van Christus, hij begreep heel goed de implicatie ervan. Het gelaat van mensen betreft wanneer ze het woord van God horen en zich er niet mee willen verzoenen (vgl Gen 4:1-7). Mensen willen God graag offers brengen op hun voorwaarden, God vraagt offers die onze volledige toewijding eisen. Treurig geworden door Jezus' Woord ging hij die eerst zo enthousiast was, diep bedroefd weg omdat hij vele goederen bezat, hij was zeer rijk (Luk 18:23).

10:23 En Jezus rondom ziende, zeide tot Zijn discipelen: Hoe bezwaarlijk zullen zij, die goed hebben, in het Koninkrijk Gods inkomen!

Luk 18:24 En Jezus zag hem aan en zeide: Hoe moeilijk kunnen zij, die geld hebben, in het Koninkrijk Gods ingaan. Spr 11:28 Wie op zijn rijkdom vertrouwt, die zal vallen; maar als fris loof zullen de rechtvaardigen uitspruiten. Vgl Job 31:24; Psalm 52:7; 62:10; 1 Tim 6:17.

Wanneer een zondaar zich bekeerd is er vreugde in de hemel, maar zo ook verdriet wanneer een zondaar zich niet wil bekeren. Jezus zei daarom ook "Hoe moeilijk zullen zij, die geld hebben, het Koninkrijk Gods binnengaan". Wereldse rijkdommen en de begeerten die ermee gepaard gaan, houden de mens weg van God. De beloning in de hemel was niet hoog genoeg vergeleken met de beloning van wereldse goederen. De rijke jongeling wilde weten wat hij moest doen om het eeuwige leven te beërven, toen hij het wist ging hij bedroefd heen omdat de kost hem te hoog was (vgl Matt 18:3; Joh 3:5; 2 Petr 1:11) . Jezus keek rondom zich heen om te zien hoe zijn discipelen op dit alles zouden reageren. Merk ook op dat Judas onder hen was die deze woorden hoorden, wetende dat Judas niet lang hierna Jezus verkocht voor geld.

10:24 En de discipelen werden verbaasd over deze Zijn woorden. Maar Jezus weer antwoordende, zeide tot hen: Kinderen! Hoe zwaar is het, dat zij, die op het goed hun betrouwen zetten, in het Koninkrijk Gods ingaan!

Jezus' discipelen waren uitermate verbaasd over Zijn woorden omdat ze goed begrepen wat deze woorden impliceerden. Temeer omdat ze de rijkdom die ze hadden beschouwden als een zegen van God. Jezus richt zich tot hen zeggende "Hoe moeilijk kunnen zij, die geld hebben, in het Koninkrijk Gods ingaan" Luk 18:24. De oudste manuscripten bevatten de zinsnede "zij, die op het goed hun betrouwen zetten" niet. Sommigen denken dat deze woorden geen betrekking hebben op de armen, maar de apostel Paulus leert ons dat het niet alleen gaat over hen die veel goederen hebben, maar ook over hen die weinig goederen hebben en ernaar verlangen om veel goederen te hebben. "Maar wie rijk willen zijn, vallen in verzoeking, in een strik, en in vele dwaze en schadelijke begeerten, die de mensen doen wegzinken in verderf en ondergang." 1Tim 6:9.

10:25 Het is lichter, dat een kameel gaat door het oog van een naald, dan dat een rijke in het Koninkrijk Gods ingaat.

Om duidelijk te maken hoe moeilijk een rijke het Koninkrijk Gods kan binnengaan gebruikt Jezus de vergelijking van een kameel en het oog van de naald. Het zou gemakkelijker zijn voor een kameel om door het oog van een naald te gaan dan voor een rijke om het Koninkrijk Gods binnen te gaan. Jezus is duidelijk, het zo moeilijk dat het onmogelijk is. Zij die rijk willen zijn, kunnen het Rijk Gods niet ingaan. Dit is wat het voorbeeld van de rijke jongeling ons geeft, hij was niet bereid zijn rijkdom op te geven om God en zijn naaste lief te hebben. Daardoor sloot hij voor zichzelf de toegang (vgl "Houd valsheid en leugentaal verre van mij, geef mij armoede noch rijkdom, voed mij met het brood, mij toebedeeld; Opdat ik, verzadigd zijnde, U niet verloochene en zegge: Wie is de Here? Noch ook, verarmd zijnde, stele en mij aan de naam van mijn God vergrijpe" Spr 30:8-9.

10:26 En zij werden nog meer verslagen, zeggende tot elkander: Wie kan dan zalig worden?

De discipelen, volledig verslagen van Jezus' woorden zeiden tegen elkaar "Wie kan dan behouden worden?". Ze begrepen dat Jezus sprak over hen die goederen bezaten en die arbeidden om bezittingen te bekomen.

10:27 Doch Jezus, hen aanziende, zeide: Bij de mensen is het onmogelijk, maar niet bij God want alle dingen zijn mogelijk bij God.

Voor de mensen lijkt het misschien onmogelijk om afstand te nemen van aardse bezittingen om God te dienen, maar niet bij God. Wanneer een mens met God wandelt dan zijn alle dingen mogelijk. "Ach, Here Here, zie, Gij hebt de hemel en de aarde gemaakt door uw grote kracht en uw uitgestrekte arm; niets zou te wonderlijk zijn voor U" Jer 32:17. God kan de rijke er vanaf brengen om zijn vertrouwen te stellen op de onzekere rijkdom, en om zijn vertrouwen in Hem te stellen. Alles in de tegenwoordige en in de toekomstige wereld behoort God toe. Hetgeen God ons toebedeelt in deze wereld zal de mens Gods gebruiken om God mee te verheerlijken en om zijn naaste te dienen. We zien dit in het nieuwe testament meermaals terugkomen: Hand 4:34-37; 1 Tim 5:10; Hand 11:29; Fil 4:16; Hebr 10:34; ...

10:28 En Petrus begon tot Hem te zeggen: Zie, wij hebben alles verlaten, en zijn U gevolgd.

Jezus had tegen de rijke jongeling beloofd dat zijn beloning een schat in de hemel zou zijn (Mark 10:21). Petrus, verwijzende naar hetgeen zij hebben opgegeven om Jezus te volgen, vraagt Hem “wat zal dan ons deel zijn?” Matt 19:27.

10:29 En Jezus, antwoordende, zeide: Voorwaar zeg Ik u: Er is niemand, die verlaten heeft huis, of broeders, of zusters, of vader, of moeder, of vrouw, of kinderen, of akkers, om Mijnentwil en om het Evangelie,

Jezus antwoordt Petrus dat God verwacht dat wanneer iemands huis, broeders, zusters, vader, moeder, vrouw, kinderen of akkers in de weg staan om Hem en om het evangelie te volgen, hij deze moet prijsgeven. De prioriteit van Jezus' volgelingen ligt bij God en Zijn Koninkrijk (Matt 6:33-34). En als iemands huis, broeder, zuster vader, moeder, vrouw, kinderen, akkers of wat dan ook in de weg staan om Christus te gehoorzamen dan zullen deze moeten wijken. God liefhebben boven alles betekent dat Hij op de eerste plaats komt.

10:30 Of hij ontvangt honderdvoud, nu in deze tijd, huizen, en broeders, en zusters, en moeders, en kinderen, en akkers, met de vervolgingen, en in de toekomstige eeuw het eeuwige leven.

Vgl Mark 8:34-37. Maar Jezus bevestigt dan ook dat dat wat er wordt opgegeven om Christus' wil een ruime vergelding zal krijgen. Jezus zelf had geen bezittingen, ook de apostel Paulus had geen bezittingen en hun levens vloeiden over van zegen. Maar deze zegen van God heeft betrekking op het geestelijke (vgl Mark 3:31-35) gaat gepaard met vervolgingen (Matt 5:10-12; 1 Petr 4:12-16; Hand 5:41-42; 8:3-4; 9:31). Maar de zegen van God over deze beperkt zich niet alleen tot deze wereld, maar strekt zich uit tot in het hemelse (2 Kor 4:16-18; 1 Tim 4:8; 1 Kor 9:23).

10:31 Maar vele eersten zullen de laatsten zijn, en velen, die de laatsten zijn, de eersten.

De eerste zijn zij die zichzelf verhogten en die macht hebben, deze zullen de laatste zijn. In het Koninkrijk zijn de grootsten hen die het laatste zijn, di zij die het minste zijn in de ogen van mensen, nl zij die dienen. “Want een ieder, die zichzelf verhoogt, zal vernederd worden en wie zichzelf vernedert, zal verhoogd worden” Luk 14:11. “Maar wie de grootste onder u is, zal uw dienaar zijn.” Matt 23:11

10:32 En zij waren op de weg, opgaande naar Jeruzalem; en Jezus ging voor hen; en zij waren verbaasd, en Hem volgende, waren zij bevreesd. En de twaalfen weer tot Zich nemende, begon Hij hun te zeggen de dingen, die Hem overkomen zouden.

Vgl met Mark 8:31; 9:31. Jezus en Zijn discipelen waren op weg naar Jeruzalem. Jezus ging hen voor naar de plaats waar hij gekruisigd zou worden. De discipelen waren verbaasd dat Jezus naar de plaats ging waar zij woonden die Hem wilden stenigen (Joh 11:8,53), want Jezus wist dat de Farizeën en overpriesters plannen maakten om hem te doden. De discipelen die eerder al met Hem waren meegegaan naar Judea in het geval van Lazarus waren bereid met Jezus te sterven (Joh 11:16), maar Markus vertelt ons dat ze deze keer temeer bevreesd waren voor het onbekende. Jezus nam hen tot Zich en begon hen te vertellen over dingen die Hem zouden overkomen. Jezus leert hen door Zijn voorbeeld wat het betekent om een discipel te zijn, zodat zij later Zijn voorbeeld hierin zouden volgen.

10:33 Zeggende: Ziet, wij gaan op naar Jeruzalem, en de Zoon des mensen zal de overpriesters en de Schriftgeleerden overgeleverd worden, en zij zullen Hem ter dood veroordelen, en Hem de heidenen overleveren;

Jezus zei dat ze naar Jeruzalem gingen en dat Hij, de Zoon des mensen een de Joodse leiders zou worden overgeleverd. Zij zouden Hem in een rechtszaak ter dood veroordelen en Hem aan de heidenen overleveren. De Joden, omdat zij bezet werden door de Romeinen, mochten zelf geen doodstraf uitvoeren. Daar hadden zij de goedkeuring van de bezetter voor nodig, vandaar dat Jezus zegt dat ze Hem aan de heidenen zouden overleveren. Jakobus gebruikt gelijkaardige woorden over de rijken “Gij hebt de rechtvaardige veroordeeld, ja vermoord; er is geen verweer tegen u” Jak 5:6.

10:34 En zij zullen Hem bespotten, en Hem geselen, en Hem bespuwen, en Hem doden; en ten derde dage zal Hij weer opstaan.

Ze zouden Hem gaan bespotten door Hem een koninklijk gewaad aan te doen en Hem de koning van de Joden te noemen en Hem gemene dingen toe te roepen (Mark 14:65; 15:17-20, 30-31). Ze zouden Hem geselen (Mark 15:15), waarna Hij opnieuw bespot en bespuwd zou worden (Mark 15:19), om daarna gekruisigd te worden. Maar op de derde dag zou Hij weer opstaan uit de dood. Vgl Psalm 22:6-7,13; Jes 53:3; 50:6; Psalm 16:10; Hos 6:2.

De woorden waren zo ingrijpend dat de discipelen niet begrepen waar Jezus op doelde, “En zij begrepen niets van deze dingen en dit woord bleef hun duister en zij wisten niet, waarvan gesproken werd” Luk 18:34. Zo blijkt ook uit de volgende verzen.

10:35 En tot Hem kwamen Jakobus en Johannes, de zonen van Zebedeüs, zeggende: Meester! wij wilden wel, dat Gij ons deedt, zo wat wij begeren zullen.

Jakobus en Johannes, de twee broers, begeerden een ongepast verzoek op een ongepast moment. Matt 20:20-22 leert ons dat zij dit verzoek via hun moeder Salome aan Jezus meedeelden. Zij kwam in een nederige houding van

aanbidding voor Jezus, maar haar motivatie voor deze eerbied was een vleeselijke, zelfzuchtige houding en daardoor verkeerd. Hun verzoek was waarschijnlijk voortgekomen uit Jezus' belofte dat "Jezus zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, gij, die Mij gevolgd zijt, zult in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen op de troon zijner heerlijkheid zal zitten, ook op twaalf tronen zitten om de twaalf stammen van Israel te richten" Mat 19:28

Ondanks alles wat Jezus tot nu toe de twaalf had geleerd over het Koninkrijk, was de aard van dat Koninkrijk nog niet tot hen doorgedrongen. Ze zullen nu vlug leren dat het Koninkrijk niet is wat zij verwachtten, dat het geen Rijk is zoals de heidenen rijken hadden, maar het Koninkrijk zou een Rijk zijn dat niet van deze wereld is (Joh 18:36), het Rijk zou in hen zijn (Luk 17:20-21). Grootheid in Christus' Rijk wordt niet bepaald door status, noch door gezag of macht.

10:36 En Hij zeide tot hen: Wat wilt gij, dat Ik u doe?

Jezus vroeg hen wat zij wilden dat Hij hen deed. Dit vroeg Hij niet omdat Hij niet wist wat er in hun harten was, maar opdat zij door het verzoek te uiten zouden horen wat er in hun harten was.

10:37 En zij zeiden tot hem: Geef ons, dat wij mogen zitten, de een aan Uw rechter hand en de ander aan Uw linker hand in Uw heerlijkheid.

En zij vroegen Hem de 2 hoogste ereplaatsen in het Koninkrijk, nl aan de rechter en linkerkant van de troon. Zij die wereldse dingen begeren in Christus' Rijk zullen teleurgesteld worden.

10:38 Maar Jezus zeide tot hen: Gij weet niet, wat gij begeert. Kunt gij de drinkbeker drinken, die Ik drink, en met de doop gedoopt worden, waar Ik mee gedoopt word?

Ze wisten niet hoe moeilijk de weg was die zij begeerden, verblind door wereldse begeerten zagen zij niet wat zij verlangden. Paulus ging later de christenen opzoeken "om de zielen der discipelen te versterken en hen te vermanen om te blijven bij het geloof, en dat wij door vele verdrukkingen het Koninkrijk Gods moeten binnengaan" Hand 14:22.

Jezus vraagt hen daarom ook als zij bereid waren om de beker te drinken die Hij drinkt, nl de dood die Hij zou sterven en het lijden dat daaraan vooraf zou gaan. Jezus vraagt hen ook als zij bereid waren om gedoopt te worden met de doop waarmee Hij werd gedoopt. Jezus werd overweldigd door het lijden dat Hem overkwam. (vgl Psalm 42:8-9; 69:1-2; 124:4-5). Lijden met Christus is een essentieel onderdeel, wil een mens met Hem in Zijn heerlijkheid (Rom 8:17).

10:39 En zij zeiden tot Hem: Wij kunnen. Doch Jezus zeide tot hen: De drinkbeker, die Ik drink, zult gij wel drinken, en met de doop gedoopt worden, waar Ik mee gedoopt word;

Hoewel het boven hun vermogen was om te begrijpen waarmee ze instemden, waren ze bereid om de weg te bewandelen die Jezus hen zou voorgaan. In de avond dat Jezus werd overgeleverd, bad Hij "dat, indien het mogelijk ware, die ure aan Hem zou voorbijgaan, en Hij zeide: Abba, Vader, alles is U mogelijk, neem deze beker van Mij weg. Doch niet wat Ik wil, maar wat Gij wilt" Markus 14:35-36. De beker die Jezus dronk was een verwijzing naar Zijn lijden en de dood die daarop zou volgen. Het is een beeld dat wordt gebruikt om aan te geven dat iemand deel heeft aan het goede (Psalm 16:5; 23:5; 116:13; Jer 16:7) of aan het slechte (Palm 75:8; Joh 18:11; Opb 14:10). In dit geval dus aan het lijden en het sterven.

Jakobus dronk inderdaad de beker door de eerste apostel te worden die omwille van de Naam van Jezus werd gedood door toedoen van koning Agrippa Herodes (Hand 12:1-2). Ook Johannes deelde in het lijden omwille van de Naam, hij werd mishandeld door de Joden (Hand 5:40), werd tot ballingschap gedwongen op het eiland Patmos (Opb 1:9) waar hij het volgende zei "Ik, Johannes, uw broeder en deelgenoot in de verdrukking en in het Koninkrijk en de volharding in Jezus, was op het eiland, genaamd Patmos, om het woord Gods en het getuigenis van Jezus". Hoe Johannes is gestorven is niet bekend. Dus Jezus had gelijk wanneer Hij zei dat ze de drinkbeker zouden drinken die Hij dronk en met de doop zouden gedoopt worden waarmee Hij werd gedoopt.

10:40 Maar het zitten tot Mijn rechter- en tot Mijn linker hand staat bij Mij niet te geven; maar het zal gegeven worden die het bereid is.

Het zitten aan de rechter en linkerhand zijn plaatsen van autoriteit en eer. Maar het geven van een positie was niet aan Jezus gegeven om als postjes te verdelen zoals men in de politiek doet. Een positie in de hemel wordt verworven door trouwe dienst aan Christus dmv een godsvruchtig leven. Het is voor hen bereid die verlangen naar het hemelse "maar nu verlangen zij naar een beter, dat is een hemels, vaderland. Daarom schaamt God Zich voor hen niet hun God te heten, want Hij had hun een stad bereid" Heb 11:16. (Vgl 2 Tim 4:8; Opb 2:10,17,26; 3:12,21).

10:41 En toen de andere tien dit hoorden, begonnen zij het van Jakobus en Johannes zeer kwalijk te nemen.

Toen de andere tien apostelen hoorden wat Jakobus en Johannes vroegen, werden zij zeer verontwaardigd en begonnen het hen kwalijk te nemen. Het was ongepast dat zij meer met zichzelf bezig waren dan met de ander. Misschien koesterden de tien dezelfde gevoelens en leidde deze gevoelens hen tot jaloezies. Paulus leert ons dat de christen moet handelen "zonder zelfzucht of ijdel eerbejag; doch in ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf; en ieder lette niet slechts op zijn eigen belang" Fill 2:3. Hoe vaak is het niet dat relaties onder christenen kapot gaan doordat deze gevoelens niet onder Christus' macht worden gebracht!

10:42 Maar Jezus, hen tot Zich geroepen hebbende, zeide tot hen: Gij weet, dat zij, die geacht worden oversten te zijn der volken, heerschappij voeren over hen, en hun groten gebruiken macht over hen.

Jezus, ziende wat er zich afspeelt onder Zijn discipelen, roept hen tot Zich. Hij zegt hen dat zij op de hoogte waren van hoe politieke leiders macht uitoefenen over de volken en hoe het de gewoonte is om postjes te geven zoals datgene waar Johannes en Jakobus om hadden gevraagd. Koningen op aarde geven postjes aan mensen die ze graag hebben of die hen voordeel opbrengen. Wereldse naties worden geleid door heersers die macht uit oefenen over hun onderdanen.

10:43 Doch also zal het onder u niet zijn; maar zo wie onder u groot zal willen worden, die zal uw dienaar zijn.

Jezus zegt Zijn discipelen dat het zo onder hen niet zal zijn. Hen die begeerden om de grootste te zijn onder Christus' discipelen, zullen dienaren zijn. Dat is het voorbeeld van Christus "Gij kent immers de genade van onze Here Jezus Christus, dat Hij om uwentwil arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat gij door zijn armoede rijk zoudt worden" 2 Kor 8:9. Een dienaar is diegene die de bevelen van een ander uitvoert. Zij die zo handelen zijn de grootste in het Koninkrijk! Later zegt Petrus ook dat ouderlingen de kudde Gods moeten hoeden als voorbeelden en niet als heerschappij voerend over hetgeen hen ten deel is gevallen (1 Petr 5:1-3).

10:44 En zo wie van u de eerste zal willen worden, die zal aller dienstknecht zijn.

Wie de nummer één wil worden, die zal de slaaf van allen zijn, di ten dienste van allen staan terwijl ze de wil van hun Heer in de hemel volbrengen. Het is duidelijk dat de belangrijkste posities in het hemels Rijk verschillen met die van aardse rijken. En als Jakobus en Johannes dit zouden begrijpen en nog steeds de eerste wilden zijn, dan zou het alleen maar goed zijn dat zij de eerste wilden zijn, want dan zouden zij dienaren van allen worden.

10:45 Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen, om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een losprijs voor velen.

Ook Jezus heeft het gestalte van een dienstknecht aangenomen (Fill 2:5-11). Hij verwachtte niet dat mensen Hem gingen dienen, maar Hij kwam zelf om de mens te dienen. "En wandelt in de liefde, zoals ook Christus u heeft liefgehad en Zich voor ons heeft overgegeven als offergave en slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk" Ef 5:2. Jezus is gekomen om Zijn leven te geven als een losprijs. Jezus is gekomen om vele mensen te bevrijden van de ellende en de straf van hun zonden. Hij betaalde de prijs om hen die gevangen waren, vrij te kopen. Jezus' offer is voor alle mensen bedoeld (1 Tim 2:6; Rom 5:18). Zo is Hij een dienaar van allen geworden (2 Kor 5:15; Tit 2:14; Hebr 9:14-15, 22).

10:46 En zij kwamen te Jericho. En toen Hij en Zijn discipelen, en een grote schare van Jericho uitging, zat de zoon van Timéüs, Bar-Timéüs, de blinde, aan de weg, bedelende.

Jezus kwam met Zijn discipelen bij Jericho waar Hij volgens Luk 19:1-27 in het huis van Zacheus vertoefde en de gelijkenis van de ponden sprak. Toen zij uit Jericho gingen, gevolgd door een grote schare, zat er een blinde man langs de weg te bedelen. Matteus 20:29-30 leert ons dat er 2 blinde mannen langs de weg zaten, waarvan Markus slechts ene vermeldt in zijn verhaal. Bedelaars zochten een strategische plaats uit waar veel reizigers voorbijkwamen om hen om een aalmoes te smeken (vgl Hand 3:2).

10:47 En horende, dat het Jezus de Nazaréner was, begon hij te roepen en te zeggen: Jezus, Gij Zoon van David! ontferm U mijner.

Toen de blinde bedelaar hoorde dat het Jezus was die voorbijkwam, begon hij Hem te roepen met de woorden "Zoon van David, Jezus, heb medelijden met mij". Hij riep Jezus als Zoon van David., want alle Israëlieten wisten dat de Messias en Koning zou voortkomen uit het huis van David. (2 Sam 7:12-16; Psalm 89:4-5; 132:11). Bartimeus roept tot Jezus om genade, om Zich zijn lot aan te trekken. Hij beseftte dat hijzelf in een hopeloze, ellendige toestand was en dat hij Jezus' hulp nodig had. Hij vertrouwde erop dat Jezus hem kon en wilde helpen. Vgl Jes 9:6; Jer 23:5-6; 35:3-10; Matt 11:5.

10:48 En velen bestraften hem, opdat hij zwijgen zou; maar hij riep zoveel te meer: Gij Zoon van David! ontferm U mijner.

De mensen, verveeld door het ongemak van een schreeuwende Bartimeus, bestraften hem dat hij zou zwijgen. Maar daardoor ging hij des te meer roepen tot Jezus om genade. Hij liet zich niet knechten door de tegenstand die mensen hem gaven, integendeel, het motiveerde hem om zich nog meer naar Jezus te richten. Vergelijk de roep van Bartimeus met wat God tegen Israel zegt toen zij in ballingschap in Babelonië waren (Jer 29:8-14).

10:49 En Jezus, stilstaande, zeide, dat men hem roepen zou; en zij riepen de blinde, zeggende tot hem: Heb goede moed; sta op; Hij roept u.

De roep had Jezus aandacht getrokken en Hij stopte en liet de blinde man roepen. De mensen die eerst zeiden dat hij moest zwijgen, zeiden nu dat hij goede moed moesten hebben omdat Jezus hem riep. Dit is eigen aan een kuddegeest, de ene doet wat de andere doet, nl tegen de blinde man zeggen dat hij moest zwijgen. Maar als diegene waarnaar de

groep opkijkt een woord spreekt om de blinde te roepen, dan was het opeens goed dat de blinde man was blijven roepen. Een kuddegeest doet een mens vaak van het ene uiterste in het andere uiterste gaan. “Maar Gij, Here, zijt een barmhartig en genadig God, lankmoedig en rijk aan goedertierenheid en trouw” Psalm 86:15.

10:50 En hij, zijn mantel afgeworpen hebbende, stond op, en kwam tot Jezus.

De blinde man wierp zijn mantel af omdat deze hem zou tegenhouden in het naderen tot Jezus, stond op en kwam tot Jezus. Gedreven door vreugde en hoop op genade haastte hij zich om naar Jezus te gaan.

10:51 En Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Wat wilt gij, dat Ik u doen zal? En de blinde zeide tot Hem: Rabboni! dat ik ziende mag worden.

Jezus vroeg de blinde wat hij wilde dat Jezus hem zou doen. De blinde erkende Jezus als zijn Meester en vroeg om terug te mogen zien.

10:52 En Jezus zeide tot hem: Ga heen, uw geloof heeft u behouden. En terstond werd hij ziende, en volgde Jezus op de weg.

Jezus zei hem dat zijn geloof hem genezing had gebracht. En onmiddellijk daarop werd hij ziende en volgde Jezus. Het geloof in Jezus en de bereidheid om tot Christus te naderen hadden hem genezing gebracht. Zijn geloof was zichtbaar in het feit (1) dat hij Jezus als de Messias erkende, (2) dat hij volhield ondanks de tegenstand, (3) dat de dingen die hem zouden verhinderen achterliet, (4) dat Hij naar Jezus' stem luisterde en Hem gehoorzaam was toen Hij hem riep en (5) dat hij Jezus volgde nadat hij genezen was.